

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Na delo!

Vse stranke v naši deželi se že pripravljajo za bodoče deželnozbornske volitve. Sklicujejo se strankini shodi in shodi volilcev. Kolikor se po dosedanjem volilnem gibanju more soditi, pride v zbor večje število pristašev nemško-narodne stranke, dočim se bode število liberalnih poslancev skrčilo na zastopnike veleposestev in trgovske zbornice.

Pred nekaterimi dnevi je nemško-narodna stranka v Gradcu imela shod. Pri tem shodu se je videlo, da liberalno stranko zapuščajo njeni najboljši pristaši. Tako je na nemško-narodni shod prišel in se izrekel odločno za nemško-narodni program dr. Derschatta, državnozbornski zastopnik graškega mesta. Na tem shodu se je odločno napovedal boj proti slovenstvu in proti židovstvu. Kdor ne sovraži Slovencev in židov, ni pravi Nemec. Liberalci bodo pa tudi v kratkem imeli shod v Gradcu. Na tem shodu se bode tudi razgovarjalo, bi li ostali pri dosedanjem liberalnem programu, ali bi se tudi pridružili protisemitom. Nemški liberalci že sami spoznavajo, da njih čas poteka. Pri tem pa moramo omeniti, da so štajerski liberalci od nekdaj se precej razločevali od dunajskih. Dočim so dunajski liberalci se potegovali za pravice židov, so štajerski vedno bolj stali na nemško-narodnem stališču in njih glavno delo je bilo, po možnosti ovirati razvoj slovenstva, ako se že Slovenci ne dajo popolnoma zatreti. Pravega razločka mej nemško-narodno in nemško-liberalno stranko na Štajerskem skoro ni bilo. Poslednja leta so bili liberalci samo nekoliko bolj vladni, nemški-narodnjaki so pa bolj škilili v Prusijo. Praznovanja raznih Bismarckovih jubilejev je bilo delo nemško-narodne stranke. Če nemško-narodna stranka dobi večje število poslancev, bode prusofilstvo mogočnejše vladalo v deželi. Proti Slovincem

bode pa deželni zbor še nestrpnejši, ako bodo imeli v njem glavno besedo narodni Nemci.

Na to Slovenci ne smemo računati, da bi mi imeli kako veliko korist, ako bodo Nemci mej sabo nesložni. Proti Slovincem si bodo nemški liberalci in narodni Nemci vselej podali roke. To vidimo na Koroškem. V tej deželi imajo tudi letos volitve. Vodja narodnih Nemcev dr. Steinwender je imel govor na nekem shodu v Beljaku, v katerem je priporočal pristašem nemške-narodne stranke, naj lepo složno z liberalci volijo v krajih, kjer bi kandidoval tudi kak Slovenec. Tudi na Slovenskem Štajerskem se Slovenci ne smemo na to zanašati, da bodo morda Nemci mej sabo nejedini. Borili se bodo mej seboj na Gornjem Štajerskem, kjer je gotovo, da zmaga Nemec bodi si že te ali one politične barve, a na Dolenjem Štajerskem, kjer bi pa vtegnil biti voljen Slovenec, ako niso složni, je pa pričakovati, da se povsod zjedinijo za jednega kandidata in ga bodo volili liberalci in narodni Nemci, kjer se sploh volitve vdeležijo. Zato pa moramo Slovenci biti tudi jedini, ako hočemo, da si pridobimo vsaj jeden mandat v mestih in trgih. Potrebno je, da vsi do zadnjega pridemo na volišče. Strašiti nasprotna sila nikakor ne sme. Naj Nemci še tako napenjajo svoje sile, vendar le zgubljajo v dolenjštajerskih mestih vedno bolj svoje zaupanje. Prebivalstvo prihaja do prepričanja, da so Nemci slabi varuhi. Deželno gospodarstvo je slabo. Krajevne železnice, ki so se gradile na stroške dežele, ne donajajo nobenega dobička, temveč imajo več stroškov kakor donajajo. Gradile so se, da se le razširi delokrog deželnega odbora. Tudi pri drugih deželnih napravah se čuti slabo gospodarstvo. Zadnji čas so pri deželni knjižnici zasledili velik nered. Nekaj skušajo stvar potlačiti, a naposled bode pa le trpela dežela. Deželna knjižnica je popolnoma nepotrebno podjetje, posebno v taki

obliki kot je sedaj. Nakupujejo se brez vsakega prevdarka razna draga znanstvena dela, katerih običajno nikdo ne bere. Za znanstvene potrebe že zadošča vseučiliška knjižnica, ki je tudi tako vrejena, da res ustreza svoji nalogi. Kakšnega značaja je deželna knjižnica, kakšen namen da ima, tega bi ne mogli povedati niti dragoplačani knjižničar niti, deželni odbornik.

Knjižničar je dobil svoje sedanje mesto ne zaradi svoje sposobnosti, temveč po protekciji. S svojim delovanjem na častniškem in slovestnem polju si je znal pridobiti zaupanje nekih gotovih krogov. Posebno to mu je mnogo pomagalo, da je pisal zgodovino raznih plemenitih rodbin štajerskih. Če so njegovi spisi znanstveno kaj vredni ne bomo preiskavali, le toliko je gotovo, da so sedanjim članom tistih plemenitih rodbin jako ugajali in so mnogo pripomogli, da je njih pisec drago plačani deželni knjižničar postal, in da sedaj deželo mnogo stane njegovo knjižničarstvo.

Drugi vzgled slabega gospodarstva deželnega odbora štajerskega je pa ta, da se je nedavno jela podirati žendarmerska vojašnica. Govori se, da je pri grajenju te vojašnice močno vladala protekcija. V deželnih uradih sede baje ljudje, ki niso kos svoji nalogi, temveč so le vsled tega dobili dobro službo, ki so si znali pridobiti na ta ali oni način zaupanje deželnih odbornikov. Nemci so se hudo branili, da bi kak Slovenec ne prišel v deželni odbor, a če pogledamo, kakšno je to nemško gospodarstvo, je nam lahko umljivo, zakaj da so se branili imeti Slovence v svoji sredi. Sedaj že celo konservativni in nemško-narodni listi opozarjajo na to slabo gospodarstvo, a po našem mnenju s tem le hočejo odvrčati krivdo od sebe. Nemški konservativci so imeli svojega zastopnika v deželnem odboru in do sedaj še nikdar nismo slišali,

LISTEK.

Pošten tat.

Ruski spisal F. M. Dostojevski.

Ko se nekega jutra pripravljam iti na delo, stopi v sobo Agrafera, moja kuharica in perica in začne k velikemu mojemu začudenju pogovor.

Agrafera je bila molčeča oseba, ki je le redko spravila kaj drugega na dan, kakor kaj o jedi — jaz je nisem slišal.

„Nečesar bi vas prosila, gospod!“ začela je. „Če bi le hotel sobo najeti!“

„Ktero sobo?“

„Zraven kuhinje, saj znate!“

„Zakaj?“

„Tudi drugi najemljejo, tedaj lahko izprevidite, zakaj.“

„Kdo bi naj najel?“

„Kdo bi najel! Najemnik. . .“

„Tam še prostora ni za postelj, preozka je. Kdo bi v nji stanoval?“

„Kdo bi v nji stanoval? Za spati ima zadosti prostora, stanuje pa lahko pri oknu.“

„Pri katerem oknu?“

„Kakor da bi ne znali! Pri oknu v sprednji sobi. Tam bo sedel, šival, ali kaj drugega delal — tam ima stol, mizo, tam ima vse.“

„Kdo je ta človek?“

„Pošten mož. Jaz bom mu kuhala. Za stanovanje in za mizo dobim na mesec tri rublje.“

Še le po mnogih vprašanjih sem zvedel, da je nek starejši mož Agrafero pregovoril, da mu je pustila svojo kuhinjo za stanovanje. Kar si je Agrafera vbila v glavo, to se je moralo zgoditi. Znal sem, da bi mi drugače ne dala miru. Če se je kaj zgodilo proti njeni volji, postala je žalostna in potrta in dva do tri tedne nisem slišal besedice od nje. V tem času mi je skazila jed, perilo je manjkalo, pohištvo ni bilo osnaženo, moral sem mnogo neprijetnega pretrpeti. Agrafera ni mogla sama ničesar skleniti, še ne jedne lastne misli ni imela; če ji je pa kedaj kaki misli podobna stvar šinila v glavo, tedaj se ji ni smela izvršitev odbiti, če bi je ne hotel za nekoliko tednov duševno umoriti. Ker pa ljubim svoj lastni mir nad vse, sem ji dovolil vse brez pomisleka.

„Ima svoj potni list?“

„Seveda, saj je pošten človek in tri rublje mi je že obljubil.“

Že prihodnjega dne se je pokazal novi najemnik v mojem majhnem stanovanju. Jaz se nisem hudoval, da je prišel, bil sem še na tihem vesel. Živim kakor naselnik, nimam skoro nobenega znanca in le redko grem iz hiše. Tako sem že živel deses let in sem se tedaj navadil na samoto. Pa deset, petnajst ali še več let preživeti v isti samoti z vedno isto Agrafero, v vedno istem samskem stanovanju — to je seveda brezbarvno življenje. Zato se mi je zdel miren, zgovoren mož dar iz nebes.

Kakor je njegov potni list kazal, bil je do služen vojak, kar se je videlo tudi na njem na prvi pogled. Dobro sva živela. On je znal dogodke pripovedovati, dogodbe iz lastnega življenja.

Bil sem nekega dne sam doma. Kar zaslišim v prednji sobi korake. Odprem vrata in vidim nekega tujca, ne ravno velike rasti in ne glede strogega jesenskega vremena v slabi polletni suknji.

„Koga iščeš?“

„Uradnika Aleksandrova — stanuje li tukaj?“

da bi ta odbornik se bil posebno trudil preprečiti deželno slabo gospodarstvo.

Tako gospodarstvo pa vsekako celo južnoštajerskim mestnim prebivalcem jemlje zaupanje do Nemcev. Nemški narodnjaki sedaj skušajo vso krivdo izvreči na liberalce, in treba je zatojrej pojasniti prebivalstvu, da mej obema nemškima strankama ni dosti razlike, in da so do sedaj nemški narodnjaki vedno podpirali slabo gospodarstvo liberalne stranke. Tisti zmerni meščani, ki niso nasprotniki Slovencev, ki so do sedaj hodili z Nemci, samo ker so mislili, da se tako pokažejo bolj omikane in so bili prepričani, da so le Nemci sposobni za gospodarstvo ne bodo več Nemcev volili, ako se jim stvari dobro pojasnijo.

Nastane vprašanje, pojdejo li Slovenci v deželni zbor? Na to vprašanje se danes še ne more odgovoriti. To je odvisno od tega, kako se razmere razvijo. Če ni nobenega upanja, da bi se nanje oziralo, nimajo kaj iskati v nemškem Gradcu. „Tagespost“, glasilo štajerskih liberalcev naravnost oporeka, da bi Nemci hoteli se pogajati s Slovenci glede vstopa v deželni zbor. Toda gospodje pri „Tagesposti“ niso odločilni. Naj zmagajo nemški narodnjaki, bode v deželnem zboru štajerskem zavlada tak protiaustrijski duh, da bo vlada le morala gledati, da ga nekoliko omeji. Zato bode pa še potrebovala slovenskih glasov. Vlada s pomočjo veleposestnikov Slovencev lahko pridobi, kar zahtevajo.

Po našem mnenju moramo Slovenci mej drugim zahtevati razdelitev dežel. šol. sveta na nemški in slovenski oddelek, vseh s posebnim šolskim nadzorništvom in poseben namestniški oddelek za Spodnji Štajer, bodi si že njega sedež v Celju, Mariboru ali Gradcu.

Tema dvema našima zahtevama vlada prav lahko vstreže. Za osnovo posebnega namestniškega oddelka jej ni niti treba prositi dovoljenja deželnega zbora, za razdelitev deželnega šolskega sveta pa zadostuje nadpolovična večina.

Da to dosežemo, je pa treba, da si izvolimo le prave moze, kateri se ne bodo dali ukloniti sladkim besedam in obljubam vlade in Nemcev, kateri bodo pa tudi sami odločno delovali za dosego navedenih smotrov. Naši dosedanjí poslanci so se pokazali zares odločne moze, a nekateri izmed njih letos ne bodo več kandidovali. Treba bode nekaj novih mlajših močij. Baš na tem je mnogo ležeče, da si prave moze izberemo. Vsak biti pa mora mož neisprosen in jeklen, poleg tega pa mora tudi poznati duševne potrebe našega naroda in gmotne koristi slovenskega dela naše dežele. Vsaka stranka potrebuje tudi mlajših močij, če hoče se vzdržati in napredovati.

Da bodo voljeni pravi moze v deželni zbor, naj pojdejo že v zbor ali ne, je treba, da sklicujemo shode in ljudstvo poučujemo. Rok ne smemo križem držati, kajti nasprotniki bodo pridno delovali in skušali vriniti kakega nezanesljivca. Od dobrih poslancev je pa odvisna naša bodočnost. Večkrat je od jednega glasu vse

odvisno. Če bodo narodni zastopniki odločni in složni, bodo radi ali neradi naši nasprotniki računali z nami, spoznavši, da se vsi njih napori razbijejo ob slovensko narodno zavest. Če pa bi bil voljen le jeden nezanesljivec, bi nasprotniki dobili pogum in začeli hujši boj proti nam, ne dejajoč se, da naposled le omajejo našo odločnost in nas ugonobe.

Avstrija in Rusija.

Ruski car Nikolaj II. pride konec prihodnjega meseca, govori se da okrog 26. avgusta, s svojo mlado soprogo, na Dunaj v gosti k našemu cesarju, kjer bode baje ostal štiri dni, ako vštujemo dan prihoda in dan, ke dar se bode zopet odpeljal. Stanovala bode ruska cesarska dvojica s spremstvom vred v cesarskem gradu Schönbrunn. Cesar dal bode njima na čast dve gostiji, jedno v Schönbrunu, drugo pa v svojem dvoru, na kateri bode priti povabljenim v najlepši (gala-) obleki.

Pred štirinajstimi dnevi, ko se je ta novica raznesla, našli so se na Dunaji časniki, ki so jo kot zlagano na vso moč pobijali, češ, mi in Rusi nikakor nismo tako prijatelji, da bi se vladarja obiskavala. Ali car Nikolaj pa vendar le pride in sicer pride kot knez miru. Vse je mlademu vladarju na tem ležeče, da se ohrani mir v Evropi. Da ga tudi sam, kolikor se bode dalo, podpre, odločil se je mladi car na daljno pot, do mogočnih treh stebrov, ki sedaj podpirajo in vzdržujejo mir v Evropi. Ugibalo se je, da pojde iz Rusije naravnost v Berlin, od ondot v Rim in iz Rima morda na Dunaj, najbrž pa domu. Kakor se sedaj bere, je pa stvar ravno narobe. Ker je cesar Franc Josip I. v trocarski zvezi najstarejši in najveljavnejši vladar, odločil se je car Nikolaj, da pride najprej k našemu cesarju in se bode še le od tu dalje podal po svetu.

Da ima ta pohod izvestno imenitno politično podlago, temu menda ne bode nihče z lepa ugovarjal. Ruskemu caru je pred vsem na tem ležeče, da se pojasnijo zavlečene politične razmere na Balkanu, ki so dandanes huje zamotane, kakor so bile kdó vé kedaj poprej. Male državnice na jugu so se od nas nagnile z neko občudovanja vredno drzovitostjo k Rusiji, in tudi tjekaj, rekli bi, le bolj iz koristi, kakor pa ljubezni, kajti v resnici hoče se vsaka popolnoma postaviti na lastne noge, kadar stopi na politično polje, to se pravi, da ne marajo več ne za rusko ne za avstrijsko pokroviteljstvo, pač pa vse na to kaže, da sklenejo med saboj „balkansko zvezo“, zlasti sedanji obisk Črnogorca Nikite v Belemgradu ni kar tako prazen, da bil šel, recimo, knez in vladar skalne Črnogore v Beligrad samo na uro gledat. Nič ni laglje mogoče, kakor da se želi car Nikolaj osebno dogovoriti z našim cesarjem, kako politično pot da bode v bodoče jedni ali drugi obeh držav na Balkanu hoditi, ali naj se še dalje mešata v ondašnje homatije ali pa naj si balkanski politiki in državniki sami pobirajo krompir iz žarjaviče.

Poslednje, menimo, bilo bi še najpametneje, dokler se balkanski narodi z ognjem ne bodo tako igrali, da bi bilo vsej Evropi nevarno.

Kje je, ki bi se drznil tajiti, da Avstrija ni po svojem večjem delu prebivalstva slovanska država in kot taka se bodočega prihoda najmočnejšega slovanskega vladarja prav iz srca raduje. Zlasti če se mlademu caru posreči silno zavlečene in po nepopisljivo kratkovidnih, političnih možeh naše diplomacije, grdo zavožene politične razmere postaviti na pravo stališče, na stališče po naravi sami obema državama odkazano, bodedmo srečni in zadovoljni mi in srečno sme se imenovati Avstrija sama, kajti boljšega prijatelja in zanesljivejšega zaveznika ne dobila bi na celem svetu, kakor bi bil mladi ruski vladar. Tako prijateljstvo in taka politična zveza bi pač ne bilo nič novega. Z Rusi smo si bili vže dobri prijatelji, ko o sedanji zjedinjeni Nemčiji in zjedinjeni Italiji še niti duha ni sluha ni bilo. Francoz, Napoleon Veliki, vznemirjal je celo Evropo in tudi naše kraje si je bil že podvrgel in tedaj stala sta avstrijski cesar Franc I. in ruski car Aleksander I. združena na bojnem polju proti Francozom. Tretji v zvezi ž njima je bil pruski kralj Friderik Viljem III. Od tedaj pa do leta 1854. trajalo je to na bojnem polju vtrjeno prijateljstvo, tega leta pa ga je vničila nahvaležnost in kratkovidnost naših diplomatov. Ko je bila leta 1849. naša država v nevarnosti, da se od nje odkruši Ogrska na čelu ji glasoviti Košut, tedaj pokazali so se nam Rusi dobre prijatelje, prišli so nam z vojsko na pomoč in združenima armadama posrečilo se je uporne Mažarje pri Vilagošu prav pošteno naklestiti, nakar so nekaj kolovodij obesili, drugi in med njimi Košut so jo pa pobrisali na ptuje.

Avstrija je Rusiji to pomoč prej pozabila, kakor bi se bil kedo tega nadjal. Vže pet let kasneje, ko so se Rusi dvignili, da bi Turka iz Evrope zapodili nazaj v Malo Azijo, od koder je leta 1355. v Evropo prihrul, ter bi v nekdanj krščanski cerkvi sv. Zofije v Carigradu zopet postavili sv. križ, znamenje odrešenja, se Avstrija že ni več spominjala, kako bi se ji bilo brez Rusov leta 1849. na Ogrskem godilo in se je dvignila proti dosedanjemu prijatelju s tem, da je na to pritiskala, da se Rusija umakne iz zasedenih podonavskih kneževin Moldove in Vlaške, (današnje kraljevine Rumunske). Avstrija je v tej dobi Angležem in Francozem na ljubo tako postopala, ter tako svojega najstarejšega dednega sovražnika Turka, s katerim sta bila Anglež in Francoz v zvezi, neposredno podpirala, ne spomenivši se, da je bil to prav tisti Turek, ki jo je prišel dvakrat vže prav pred dunajske vrata nadlegovat in sicer leta 1529. pod Solimanom II. in drugič leta 1684. pod vojskovodjom Kara Mustafa. To vse so tedaj naši diplomatje pozabili in šli proti Rusiji, Turkom na pomoč. Grše ne hvaležnosti si ni lahko misliti, kakor je bila ta. Ko bil tedaj pri nas stal minister na krmilu, kateri bi bil imel srce na pravem mestu in odprto glavo, bila bi pač najlepša prilika, da bi

„Takega človeka ni pri nas, bratec z Bogom!“

„Kako je to? Hlapec je rekel, da je tukaj...“

„Odidi, poberi se bratec!“

Ko mi prihodnjega dne Astafij Ivanovič, moj najemnik, primerja suknjo, ktero je preobrnil, stopi zopet nekdo v prednjo sobo. Hitro odpre vrata.

Včerajšni mož vzame mirno pred mojimi očmi iz stajala mojo suknjo, vtakne jo pod pazduho in se hajdi obrne skoz vrata. Agrafena stoji pred menoj z odprtimi usti, več ničesar ne stori za brambo moje suknje. Astafij Ivanovič pa beži za tatom, a za kakih deset minut pride s praznimi rokami ves razsopljen nazaj. „Pogreznil se je v zemljo ali pa je zginil!“

„Bogu hvala, Astafij Ivanovič, da nam je še dolga suknja ostala, drugače bi nas lepo oropal!“

Astafija Ivanoviča je dogodek tako podrl, da sem takoj pozabil na tatvino, kadar sem ga pogledal. Ni se mogel umiriti. V vsakem trenutku je vrgel delo na stran, v vsakem trenutku je zopet pripovedoval, kako se je zgodilo, kako je stal, kako mu je pred očmi zginila suknja in kako se je zgodilo, da ga ni mogel zgrabiti. Po

tem je zopet prijel za delo, pa kmalu vse odvrge in bežal k hlapcu, da mu pove dogodek in da ga dobro ošteje, zakaj bolje ne pazi, kdo pride na dvorišče. Ko se je vrnil, se je hudoval nad Agrafeno. Ko je bil zopet pri delu, mrmral je še dolgo; pripovedoval je še sam sebi od začetka, kako je tam stal in jaz tu, kako je tat pred našimi očmi dva koraka daleč vzel suknjo in tako dalje. Bila je to njegova navada, vedno je moral mrmrati in brbljati.

„Noril naju je, Astafij Ivanovič,“ rekel sem zvečer, ko sem porinil pred njega kupico čaja. Zaradi dolgega časa sem želel, da bi mi še enkrat pripovedoval ves dogodek. Stvar mi je že postajala smešna.

„Noril naju je, gospod, jezi me, grize me, čeravno ni bila suknja moja. Po mojih mislih ni na svetu zlobnejše stvari kakor tat!“

„Res je, Astafij Ivanovič, raje bi jo bil sežgal — a suknjo tatu pustiti — to ne!“

„Zakaj bi se tatu pustila? A vsak tat ni drugim enak. Jaz, gospod, sem našel nekdanj poštenega tata.“

„Poštenega tata? Kako bi naj tat bil pošten, Astafij Ivanovič?“

„Res, tat in pošten biti — takih ni. Hotel sem le reči, pošten mož je bil in je kral. To je žalostno!“

„Kako se je to zgodilo, Astafij Ivanovič?“

„Dve leti sta menda od tistega časa. Zgodilo se je, da sem bil skoro celo leto brez službe. Ko sem še služil zadnje dni, spoznal sem se z nekim povsem zgubljenim človekom. Spoznala sva se pri vrču. Tak pijanec in tak pohajalec! Prej je nekje služil, a zaradi nerednega življenja so ga spodili. Oblečen bil je Bog ve kako. Večkrat bi ne znal, ali ima tudi le srajco pod plaščem. Kar je skupil, vse je zapil. Pa bil je vendar mirna in dobrovoljna duša. Spoznal sem ga, — to se pravi, on se je tiščal na me, meni ni bilo od začetka mnogo za njega. Kakor kak psiček leti za človekom. Najprej bi ga naj pustil prenočiti. To storim. Vidim, da je potni list v redu. Prihodnjega dne bi ga naj zopet pustil prenočiti, tudi tretjega dne pride, presedi ves dan pri oknu in ostane čez noč. Navezal se je na me, mislim si. Jestí naj bi mu dal in piti in zraven še postelj — siromak se je prijel drugega siromaka. Prej se je obesil na nekega pijanca. A oni se je preveč napil, obležal in umrl. Mo-

še bili Avstrija in Rusija za vedno določili obseg bodoče politike na Balkanu. Tako pa se ni le nič zgodilo temveč so se naši državniki ob vsaki priliki Rusom po robu stavili, kar je poslednje silno žalilo in so si vsled tega na vso moč prizadevali, da nam na Balkanu kolikor mogoče tal izpodmaknejo. Da se jim je to povsem posrečilo, kažejo najnovejši dogodki v Bolgariji, v Srbiji in na Črnigori. Govori se, da je v najnovejši dobi vladar Črnogore knez Nikita, ker starešina med omenjenimi vladarji, prevzel politično voditeljstvo te najnovejše „balkanske zveze“ pod pokroviteljstvom Rusije, dasi tudi se imata Srbija, kakor Bolgarija edino le Avstriji zahvaliti, da ste še to, kar ste. Bolgarija bi bila že zdavnej ruska satrapija, ko bi Avstrija ne bila svoje dni ondi tako odločno govorila za njeno samostojnost in kdo ve če bi pred desetimi leti ne bilo zazvonilo Srbiji k pogrebu, ko se je le ta iz gole zavirljivosti in preširnosti dvignila in Bolgarom boj napovedala in zakaj? Zato ker se je Bolgarom posrečilo zjediniti se s svojimi brati živčimi onokraj balkanskih gora v iztočni Rumeliji. Grozno se je Srbom za malo zdelo, da je Bolgarija oprostivši se od turškega jarma, kar čez noč za toliko večja postala. „Tega ne smemo na noben način trpeti“. Nikdar vskliknil je Milan in se je dvignil proti Bolgariji s svojo vojsko, kjer ga je kmalu na to, rekli bi skoraj da v eni sapi, tedanji bolgarski knez Aleksander Battenberžan tako naklestil pri Slivnici in Pirotu, da Milan tega ne bo nikdar pozabil in če bi tudi sto let živel. Tedaj se je stresla vsa srbska državnica in Battenberžan je svoje korake vže namenil na Beligrad, kar stopi na prošnjo Milanovo avstrijski poslanik pred zmagujočo Bolgare in jim zakliče: „Stojte! do sem le in ne dalje. Srbija je pod našim varstvom in se ji ne sme nič žalega zgoditi!“ To vse so danes, čez dobrih deset let (1885—1896) v Belemgradu prav tako pozabili, kakor je Avstrija leta 1854. Rusom nasproti pozabila leto 1849. in bitko pri Vilagošu in skoraj bi rekli, da se nam to sedaj vtepa! Nehvaležnost je plača svetá.

Od tedaj se je gromadila napaka na napako Rusiji nasproti. Beust in Andrašić sta v tem oziru silno veliko grešila in Haymerle vodil je zunanjo politiko, kakor jo je prevzel. Naslednik njegov minister zunanjih zadev grof Kalnoky si je sicer prizadeval, da mnogo prizadeval, med Dunajem in Petrogradom zopet stare prijazne razmere vpeljati in prav iz tega namena peljal se je dostikrat tudi našega cesarja bratranjki nadvojvoda Karol Ludovik k ranjkemu caru Aleksandru III. Toda, kakor sta si bila oba rajnika osebno jako dobra prijatelja, se nam vendar ni posrečilo političnega prijateljstva ob Nevi obživiti. Pač pa se je pred nekaj leti — bilo je leta 1887. — Karolu Ludoviku posrečilo nekaj drugega. Na severu jelo se je na političnem obnebi k hudi uri gnati, in vsak čas je bilo pričakovati, da bo treščilo. Pruska, ruska in avstrijska vojska jele so se pomikati vsaka

proti meji svojih sosedov, in vsak dan smo tedaj rezervisti in brambovci pričakovali poklica na vojsko. Karolu Ludoviku se je tedaj posrečilo, da je odvrnil boj, nezaslišano velikanska oborožitev vojske nam je pa le ostala in se nas od tedaj drži kakor klošč kože. V Galiciji smo se okoli Przemysla in Krakova deloma čisto na novo utrdili, deloma stare vže obstoječe trdnjave popravili. Vsega tega bi nam ne bilo treba, ko bi imeli Rusa za prijatelja in v zvezi z nami, v zvezi za napad in odboj, kakor bi nam potem vže okoliščine nanesle.

Nekoliko je upanja, da se naše razmere zboljšajo, dosti pa ne. Veseli nas pa vendarle, da pride mladi vladar sam semkaj, kajti prihod njegov vtrdil bi prijateljstvo med Avstrijo in Rusijo iz novega in sicer bolje, kakor bi se to sedanjemu ministru vnanjih zadev, grofu Goluchowskemu kedaj posrečiti vtegnilo, dasi tudi se o njem ne da tajiti, da bi ne bil spreten in pogumen, kedar se pravi naše veljave na zunanjo zastopati in pokazati. Vse je res, ali Rusiji nasproti je on Poljak in s tem je vse povedano. Ako še dodamo, da imajo pri nas vže ves čas semkaj, odkar smo se ločili, Mažarji povsod prvo in poslednjo besedo, bodisi gledé skupnih plačil, kakor tudi oziraje se na naše zunanje zadeve, moramo priznati, da ni veliko upanja, da bi si Avstrija in Rusija zopet v roki segli, rekoč: „Prijateljci si bodive, kakor nekdanj in celega sveta se nama ni bati!“ kajti Poljaki marajo prav tako malo za Ruse, kakor Mažarji. Prvi ne, ker so jim Rusi razbili kraljestvo, poslednji ne, ker ne morejo pozabiti Vilagoša.

Celjske novice.

(Volitve v okrajni zastop celjski.) V skupini velikega posestva pridobila si je narodna stranka v ponedeljek dne 13. t. m. sijajno zmago. Narodni kandidatje bili so voljeni enoglasno z 47 glasovi! Nasprotniki, ki letos niso imeli mnogo upanja zmagati v očitnem boju, skušali so iz zasede, zavratno dobiti zmago. Ves čas sem ni bilo od nasprotne strani nič čuti o kaki javni agitaciji, izuzemši v Škofjivasi, kjer rogovili par podrepanikov nemškutarskih Celjanov. Ti so edini vže ves čas v svoji okolici, napenjali svoj lažnjiv jezik, da je kar smrdečo. Zadnji dan pred volitvijo pa so bezlali okoli, da bi bil človek mislil, da si bodo pete zbrusili. Nemškutarska stranka spravila je v ponedeljek na tihem vse „verne“ v Celje. Prišel je n. pr. dr. Pevec, sodnik iz Ptuj, g. Terpotitz za trboveljsko premogokopno družbo iz Trbovelj! Vsi so prišli kar leze in gre. Iz svojega tabora pošiljali so oglednike na volišče, da poizvedo, ali so naši prišli vsi, ali pa, če so se morebiti dali zapeljati od navideznega miru nasprotnikov, k malomarnosti. Prišel je prvi ogleduh, preštel naše in videl, da so v polnem številu zbrani, ter zginil. Prišel je drugi, in našel je ravno tako; prišel je tretji, stvar se ni spremenila. Tedaj so prešteli svoje — katerih je bilo kacij 20 — spoznali, da ne bo nič, in da

se celjski Slovenci tudi iz zasede, po zvijači, ne dajo premagati; sklenili so toraj, da ne gredo volit, da svet ne bo videl, kako malo jih je še. In tako je ostala narodna stranka sama na volišču, sijajna zmagovalka vsled discipline in značajnosti narodnih volilcev! Ta volitev kaže nam velikanski preobrat, ki se je izvršil v teku 6 let. Pred 6 leti zmagala je narodna stranka s 46 glasovi proti 42, torej s 4 glasovi; pred 3 leti še, ko je bilo vseh volilcev 101 z 51 proti 35, toraj z večino 16 glasov, in sedaj, ko je vseh volilcev 91, z 47 glasovi enoglasno! — Tako Slovenci napredujemo veselo od leta do leta, od volitve in do volitve mirno, a neprestano in nezadržljivo!

(Narodni zastopniki v okrajnem zastopu Celjskem) izvoljeni so iz skupine velikega posestva: gg. vitez plem. Berks, grajščak v Blagovni, Franc Ogradi, opat v Celju, dr. Jos. Serbec, odvetnik v Celju, Jakob Janič, grajščak v Freienbergu, Peter Majdič, posestnik paromlina na Sp. Hudinji, dr. Juro Hrašovec, odvetnik v Celju, Franc Emanuel Fridrich, veleposestnik v Libojah, dr. Ivan Dečko, odvetnik v Celju, Jos. Širca, župan v Žalcu, Franc Stožir, veleposestnik v Trnovljah: Trg Žalec je izvolil: g. Franca Robleka v Žalcu. Trg St. Jurij na juž. žel. g. Matija Kavčiča in Franca Pisanec iz Št. Jurija. Iz kmetske skupine so izvoljeni: gg. Norbert Zanier, trgovec in župan v Št. Pavlu, dr. Lavoslav Gregorec, kanonik v Novicerkvi, Lovro Baš, c. kr. notar v Celju, Anton Dimec, veleposestnik v Šmartnem, dr. Ludovik Filipič, odvetnik v Celju, Franc Praunseis, posestnik v Št. Juriji, Dragotin Hribar, lastnik tiskarne v Celju, Jože Lipuš, župan v Višnjivasi, dr. Jos. Vrečko, odvetnik v Celju, Koren Anton, župan v Petrovčah. Zastopniki iz kmetske skupine so bili seveda tudi enoglasno izvoljeni z vsemi 51. oddanimi glasovi, kar je pri narodni zavednosti in volilni disciplini naših kmetskih posestnikov itak samo ob sebi razumljivo.

(Narodni veleposestniki.) Pri volitvah v velikem posestvu v ponedeljek 13. t. m. je bila udeležba zelo živahna. Izostali so le: g. Franc Kartin iz Št. Jurija, ki je bolan ter v kopeli v Reichenhallu; Anton Kuder iz Levca, kateri je vozil zdravnika k bolnemu otroku, ter se k volitvi zakasnil. Zakaj sta izostala od volitve Janez Čater iz Arclina in Anton Kandolf iz Ostrožnega ne vemo. Sme jima pa biti žal, da nista prišla, da bi bila udeležena pri sijajni narodni zmagi. Pričakujemo pa, da pri prihodnjih volitvah ne bodeta več ostala v zapečku. Od Škofjevaških nemčurskih podrepanikov sta se dala premotiti Franc Lužar in Anton Kožuh oba iz Št. Miklavža. Upamo, da se bodeta pri prihodnjih volitvah poboljšala, ter stala trdno in zanesljivo tam, kjer se spodobi poštemu Slovincu. Pohvaliti pa moramo tretjega veleposestnika iz Št. Miklavža, Janeza Špesa, kateri je imel za vse laži in za vse klepetanje nemčurčkov Škofjevaških zamašena ušesa. Čast mu! Narodno so volili: gg. Franc Ogradi, opat celjski, Janez Žimniak v Za

jemu novemu znancu bilo je ime Emelej, zval se je namreč Emeljan. Iljič. Mislim in mislim: kaj bi storil z njim? Odpoditi takega obžalovanja vrednega človeka se sramujem. Vedno molči, ne prosí, vsede se mi nasproti in mi zre v oči kakor kak psiček. Tako pogubi pijančevanje človeka! Vedno mislim, kako bi mu jo povedal: glej, da odideš, Emeljanuška, pri meni nimaš ničesar iskati, nisi našel v meni pravega. Skoro sam nimam ničesar grizti, kako bi še tebe redil! In kaj bo storil, če mu kaj takega povem? To vidim dobro v njegovih očeh; dolgo bo me gledal, ker ne bo razumel ne jedne mojih besed; ako bo mu nazadnje zasvetilo v glavi, vzel bo svojo luknjičavo culico, v kateri ima Bog zna kaj zvezanega, oblekel si bo plašč, da si pokrije nagoto, da mu zadržuje toploto. . . Da, gospod, bil je jako rahločuten človek. . . s solzo v očesu bo odprl vrata in že bo zunaj. Človek se ne sme pustiti poginiti. Zato mislim dalje pri sebi: saj tako ne moreš pri meni ostati, Emeljanuška, kmalu zapustim službo, ne boš me več našel. Ko sem zapuščal službo, reče mi Aleksander Filipovič, moj gospod (zdaj je mrtev, Bog mu bodi milostljiv!) „S teboj sem jako zadovoljen,

Astafij! Kadar se vrnem, te ne pozabim, zopet te vzamem.“ Bil sem njegov sluga. Blag gospod! Umrl je že v istem letu. Nekaj denarja sem še imel, mislil sem si tedaj: delal sem dolgo, tedaj si lahko nekoliko počinem. Najel sem si kot pri neki stari ženki. Imela je samo jeden prost kot. Živela je od prisluzenega in prihranjenega denarja. Kaj mislite gospod? Nekega večera pridem domov — obiskal sem bil prijatelja — in prvega zagledam Emelija. Mirno je sedel na moji skrinjici zavrt v svoj plašč, zraven njega pa culica; čakal je na me. . . Bil mu je dolg čas. Zato si je vzel starkino molitveno knjigo, a držal jo je narobe. Našel me je. Nič se ni dalo storiti. Zakaj ga nisem prej odgnal. Vprašal sem ga: „Si prinesel potni list, Emelej?“

Nato se vsedem in premišlujem. Bo me pohajalec motil? Jesti mora, mislil sem. Košček kruha zjutraj — da bolje tekne, pridenem čebule; zvečer tudi čebulo s kruhom. In ako pridem kedaj do juhe, najeva se oba do grla. Jaz sam ne jem mnogo in pijanec skoro nič, to je znano — če le ima svojo žganjico! S pitjem mi seveda napravi mnogo škode. . . Ko tako mislim, pride mi na misel, da bi ne mogel biti

vesel brez Emelija. Sklenil sem biti njegov dobrotnik. Hotel sem ga rešiti pogube in ga odvaditi od kupice. Čakaj, Emeljanuška; dobro, ostani, bodi pameten in pokoren!

Mislil dalje pri sebi: na delo ga hočem navaditi, pa ne takoj. Zdaj še naj ničesar ne dela; najprej hočem videti, Emeljanuška, kake podloge imaš in h kateremu delu. K vsaki reči je podloga potrebna. Previdno ga začnem zkušati. Obupen človek je ta Emeljanuška. Najprej govorim prijazno. „Emeljan Iljič, rečem, ozri se na se in pomisli, kdo si. Zadosti dolgo si se potepal. Poglej, v samih cunjah hodiš, tvoj plašček je ravno dober za kako sito, ne zameri mi!“

„Moj Emeljanuška pa mirno sedi, me poslušaj in povesi oči k tlam. Kaj bi storil? Tako daleč je že zašel, da je jezik in govor zgubil; nobene besede ni mogel izpregovoriti. Če si mu rekel kaj o zelju, menil je, da govoriš o bobu. Dolgo me je poslušal, potem pa se je začel jokati.

(Dalje prihodnjič.)

vodni, Jakob Janič, grajščak v Freienbergu Hugo vitez Berks, grajščak v Blagovni, dvorni svetnik Konrad Vašič, grajščak v Lanhofu, Jakob Zdolšek, posestnik Anderburga, dediči rajnega Janeza Hausenbichlerja po g. Miroslavu Vrečerju v Zalcu, Valentin Par, župnik v Gotovljah, Andrej Vodušek, župnik v Vojniku, Matija Koren, župnik v Žalcu, Jože Žigan v Žalcu, Franc Antloga v Gotovljah, Martin Mirnik iz Medloga, Martin Rotnik iz Studenc, dediči Andreja Goršeka iz Drešinjevasi, Karl Vrečer iz Vojnika, Franc Stožir iz Trnovelj, Simon Kukec iz Žalca, Franc Pisanec iz Št. Jurja, J. Pisanec iz Vodruša, Peter Majdič, posestnik paromlina iz Sp. Hudinje, Mihael Škraber iz Lave, Jurij Štante iz Prožinske vasi, Franc Roblek iz Žalca, Andrej Gorečan iz Novak, Jakob Mastnak iz Lokarja, Terezija Nidorfer iz Vrbja po preč. g. Mat. Osenjaku, kaplanu v Žalcu, Martin Bincelj iz Trnovelj, Norbert Zanier iz Št. Pavla, Franc Praunseis iz Št. Jurija, Jožefa Sima po dr. Sernecu iz Celja, Franc Svetelšek iz Dramelj, Franc Gorečan iz Novak, dr. Lavoslav Gregorec, kanonik pri Novi cerkvi, Mihael Plešnik, župnik pri Št. Pavlu, Franc Emanuel Fridrich iz Liboj, Franc Jelovšek iz Petrovč, Anton Dimec iz Šmartna v R. d., sosesko gornje Grušovlje po vaškem županu Filipu Hrapotu, dr. Ivan Dečko, odvetnik v Celju, Jože Širca iz Žalca, Jože Piliš iz Trnovelj, Marija Roblek iz Zalca in Valentin Špes iz Malih dol. — S posebnim veseljem moramo omeniti g. Jurija Planinška, iz Levca, kateri se je takrat prvo krat pridružil našim volilcem, ter oddal za narodno stranko 2 glasa, namreč za sé, in kot vaški župan soseske levške. Čast in slava vsem tem zavednim narodnim volilcem!

(„Podoknica“), ktero je priredilo „Celjsko pevsko društvo“ s sodelovanjem starejših pevcev in povabljenih gospodov: Pavšek, dr. Stuhec in phil. Jošt minulo nedeljo ob 9. zvečer mil. gosp. opatu Ogradiju, povodom njega šestdesetletnice vspela je krasno. Prednašana moška zbor: „Mi Te pozdravljamo“ in „Naša zvezda“ ter krasni osmospev „San“, kterega so prednašali razun že zgoraj omenjenih treh gospodov še gg. dr. Tomišek, Magolič, dr. Kapus, Volovšek in dr. Šuklje privabili so našega nam ljubelega g. opata v sredino, kateri je vidno ganjen se v presrečnih besedah zahvalil za izkazano mu počastenje in prirejeno mu ovacijo, želeč vsem svojim prijateljem in častilcem enacega veselega dogodka. Gospod dr. J. Sernec pozdravil je kot starosta celjskih Slovencev g. opata kot zvestega dušnega pastirja in milega prijatelja udanih mu faranov zlasti nas Slovencev ter mu želel še mnogaja leta. V dokaz, da je govoril dr. Sernec nam vsem iz srca govorili so gromoviti trikratni „živjoklici“ zbrane neštevilne množice ljudstva. Na šmiklavškem hribu pa je oznanjalo pokanje topičev širnej slovenske Savinjski dolini in celjski dekaniji, da častimo svojega ljubeznivega gosp. opata in da se ne zmenimo za podla obrekovanja naših slepih zapeljanih nasprotnikov. Bog živi in nam ohrani našega mil. g. opata še mnogo, mnogo let v prid in blagor udanih mu slovenskih faranov.

(Ob šestdesetletnici) mil. g. opata F. Ogradija priredile so čast. šolske sestre, njemu na čast, v telovadnici deske okoliške šole s svojimi učenkami slavnost s petjem, ktero je blagovoljno prevzelo „Celjsko pevsko društvo“, daklamacijo in z igrokazom: „Roza Jelodvorska“. Predstava vršila se je tri dni zaporedoma in sicer v ponedeljek ob 6. uri zvečer v torek in sredo pa z začetkom ob pol 8 uri zvečer. Za okolico ponavljala se bode igra tudi še prihodnjo nedeljo ob pol 4. uri popoldne. Vse tri dni bila je obširna telovadnica do zadnjega kotička natlačena poslušalcev. Priznati moramo, da občudujemo marljivost čč. šolskih sester, ktere se neumorno trudijo, da dosežejo take velikanske uspehe. Saj se pa tudi ne imenuje zastoj dekliška šola pod vodstvom čč. šolskih sester uzorna in najboljša. Igro, ktere glavna smer je četrta božja zapoved, predstavljale so deklice s tako preciznostjo in diletantsko sigurnostjo, kakoršne niti ni zapaziti na gledaliških odrih pri starejših igralcih. Čudimo se malim deklicam, ktere so se jedva naučile dobro čitati in ki tako lepo in dovršeno predstavljajo težke prizore. Vsa čast in pohvala

gre toraj marljivim čč. šolskim sestram, ktere so porabile preimenitno priliko šestdesetletnice našega ljubeznivega g. opata ter mu priredile v čast te otroške predstave. Gospoda opata in poslušalcev hvaležnost jim gotovo ne izostane, ljubi Bog pa jim povrni obilo njih trud.

(„Rinka“.) Posojilnica v Celju je vsled sklepa načelstva pristopila z 10 glavnimi deleži po 100 gld. sè skupno svoto po 1000 gld. za drugi „Rinki“ za napravo hotela v Logarjevi dolini.

(Posojilnica v Celji) imela je v prvem polletju 1896 1.598.568 gld. 01 kr. prometa. Hranilnih vlog se je vložilo 378.615 gld. 65 kr., vzdignilo pa 284.824 gld. 37 kr., tedaj več vložilo za 93.791 gld. 28 kr., ter znaša stanje vlog koncem prvega polletja 1.471.138 gld. 41 kr. Posojil se je izplačalo 111.411 gld. 09 kr., vrnilo pa 43.506 gld. 16 kr., toraj več izposodilo za 67.904 gld. 93 kr. in znaša njih stanje koncem prvega polletja 1.083.685 gld. 99 kr. Naložen denar pri raznih denarnih zavodih se je zvišal za 25.419 gld. 75 kr., ter znaša koncem prvega polletja 321.817 gld. 71 kr. Pristopilo je 151 novih združnikov, izstopilo pa 73 in šteje združnica koncem prvega polletja 3233 združnikov, kateri imajo vplačanih deležev 39.381 gld.

(Celje.) V nedeljo dne 5. julija t. l. zborovalo je učiteljsko društvo za celjski in laški okraj v prostorih okoliške šole. Zborovanja se je udeležilo 28 udov. Predsedoval je g. A. Gradišnik, ker predsednik g. Brezovnik v žalost vseh še ni toliko okreval, da bi mogel sam voditi zborovanje. Pred otvoritvijo se preberejo še dopisi nekaterih tovarišev in gospe Knafličeve. G. podpredsednik se spominja britke zgube marljivega gojitelja in učitelja godbe g. Nedved-a v Ljubljani. Po vsprejetem zapisniku se prečitajo dopisi „Zveze“ in drugi. G. Gradišnik nadalje seznani društvenike z najvažnejšimi članki „Učiteljskega Tovariša“. Temu pa slede pogovori o konferenčnih vprašanjih in sicer o risani iz oblikoslovja, o risani po modelih in o prostoročnem risani brez otisov. — G. Brinar govori o zvezkih in navede vse dosedanje naredbe tičoč se uvedbe zvezkov v ljudskih šolah in povdarja, da zvezkom, ki nimajo spisnih sestavkov, slik, izrekov itd. ni treba aprobacije, ter naj ne bodo šole nikakor navezane radi naročitve na posamezne tvrdke, temveč naj se uvedejo zvezki onih tvrdk, ki najceneje in najboljše postrežejo s posebnim ozirom na obliko, papir in liniaturo. Sestavi se odbor, sestoječ iz treh učiteljev in sicer jednega, ki je dalj časa služboval na Kranjskem, jednega kojemu so znane naredbe na Primorskem in jednega s Štajerskega. Ta odbor ima to vprašanje temeljito pretresti, o svojih sklepih poročati pri okr. uč. konferenci in staviti primerne predloge. Pričakovati je, da bode letošnja okr. uč. konferenca prav plodonosna. Zborovanju je sledila volitev 6 delegatov k zborovanju „Zaveze“ in pa pevska vaja.

(Nestrpnost celjskih prusofilčkov) postala je že skrajna. Povsod imajo delavci navado, da postavijo o priliki dovršitve kake stavbe na vrhuncu iste mlaj, kterega okrasijo potem z zelenjem, zastavami itd. Istotako storili so tudi delavci minoli teden, ko so dovršili neko stavbo v mestu, ktera se zida mimo grede omenjeno, letos poleg „Narodnega doma“ edina v celem „napredujočem“ celjskem mestu. Postavili so na vrhu zgorajšnjega odra mlaj ter na istega pritrdili tudi avstrijsko belorudečo zastavo, meneč, tako se ne zamerimo ne Slovincem ne Nemcem. Naredili pa so račun brez krčmarja. Celjske Tev-tone bodla je ta nedolžna zastava tako v oči, kakor svoj čas slovenska trobojnica na vrhuncu „Narodnega doma“, ktero so zlobno zamenili kar čez noč s frankfurtarico in kterih žalostne ostanke so drug dan pobirali prestrašeni nemški gledališki diletanti pred Jožefovim kipom. Zaradi tega zginila je tudi v noči od sobote do nedelje iz omenjene stavbe avstrijska zastava raz mlaj, češ, v celjski nemškutarski trdnjavi smejo se razobešati le frankfurtarice, ktere škilijo čez črnožolti drog tja v blaženi „rajh“. Le tako naprej predrzne izdajice, da vas čim preje spozna cel svet ter izve koliko je vredno vaše piškavo nemštvo.

(Sad nemškega poučevanja po naših šolah.) Mnogokrat smo že govorili, da poučevanje nemščine po ljudskih šolah nima nobene vrednosti in nobenega vspeha. Ljudska šola je, da se učenca privadi potrebnih predmetov v materščini, katero potem lahko vporablja za nadaljno izobrazbo. Da je istina, da nemščina ne bode dosegla v naših ljudskih šolah kaj prida, dokaz nam je to-le: „Her Hohwirdiger Ich habe erfahren das sie ein hund Benetigen und ich habe 3 Stik zu verkaufen wen sie einen Wintzen so Bite mihr zu Schreiben Achtung Stefan Kobale Fleischhauer Zellnitz“ Gospodje pri deželnem šolskem svetu bi pač morali že uvideti, da je smešno, če mislijo, da se bode s tem kaj ponemčilo. Nam pa je žal, da se potrači toliko dragega časa s poučevanjem predmeta, ki nima za slovensko ljudstvo nobenega praktičnega pomena.

(Za „Spodnještajerski jubilejski zaklad“) darovali so nadalje: gg. Ferdinand Rozman, strežaj v bolnici v Gradcu 2 kroni; sl. gornjeradgona posojilnica 100 kron; Majer Gašpar, župnik na sv. Gori pri Litiji 10 kron; dr. Karol Šmidinger, c. kr. notar v Kamniku 10 kron; Mihael Jezovšek, c. kr. notar na Vranskem 10 kron; dr. Hrašovec, odvetnik v Celju 100 kron; Jos. Jerman, ces. svetnik, deželni poslanec 20 kron; Bernard Jentl v Mariboru 10 kron; sl. občina Hardek pri Ormožu 10 kron; Simon Wutt, c. kr. davk. kontrolor v Aflencu 10 kron; Jože Anžel, c. kr. davk. pristav v Aflencu 2 kroni; Anton Zemljak, c. kr. cestar v Aflencu 4 krone; dr. Franc Simončič, skriptor c. kr. vseučiliščne knjižnice na Dunaju 20 kron; Jakob Urbanija, c. kr. poštni kasir na Dunaju 2 kroni; Alojz Vavpotič, c. kr. poštni kontrolor na Dunaju 10 kron; sl. okrajni zastop v Ormožu 100 kron; dr. Franc Majer, odvetniški kandidat v Celju 100 kron; Matija Strnad, župnik v Rečici 20 kron; Jakob Krušič, župnik pri Sv. Andražu nad Polzelo 4 krone; Nadalje so sklenile prispevke slavne občine Sv. Miklavž pri Ormožu 40 kron; Hermanec 24 kron in Brebrovnik 50 kron.

Spodnještajerske novice.

(Petindvajsetletnico mašništva) ali sreberno sv. mašo obhajajo letos v Ljutomeru dne 28. julija tile vlč. gg.: Ivan Skuhala, dekan v Ljutomeru; Jož. Jurčič, dekan v Št. Lenartu v Slov. gor.; Jož. Žičkar, župnik v Vitanju; Jak. Korošak, kaplan v Ločah; Fr. Leber, župnik v Št. Vidu pri Slov. Gradcu; Jože Rostaher, župnik na Zdolah; Matej Slekovec, župnik pri Sv. Marku; Adolf Srobotnik, župnik pri Sv. Primožu na Pohorju, in Anton Vraz, župnik pri Sv. Antonu v Slov. gor. Dal Bog vsem učakati zlate sv. maše!

(Iz Vojnika) se nam piše: Da je našo „ljudsko veselico“ vreme skazilo, to je napravilo našim nemčurkim tržanom veliko veselje. Tega svojega veselja niso mogli prikriti, nego morali so svoje hudobno srce razodeti tudi v celjski „vahtarici“. — Pod dotičnim škodoželjnim dopisom podpisano je „... tsch“. Kdo je neki to? No, neki podrepnik vojniških mogotcev, ki si je k svojim drugim dvem imenom dodal še tretjega namreč „Pintsch“. A „laž in hudobija imata kratke noge“ in tako spoznali smo tudi kmalo onega, ki je grdilni dopis pisal in onega, ki ga je narekoval. Ne čudimo se pisatelju, saj ga poznamo kot pravega „pinčrlna“, a čudimo se narekovalcu, da se upa iti na solnce, ko ima toliko „masla“ na glavi. Gleda naj, da ne bomo porabili „šilo za ognilo“ ter ga Vojničanom pokazali v pravi luči. Upam, da se razumemo, g. narekovalec! Le ne delajte se tako nedolžnega! Vse pride na dan!

(Iz Žalca.) Dne 10. julija t. l. utonil je v Ložnici 17letni hlapec Janez Bajžola.

(Na Žusmu) razširjajo se pri šolski mladini nalezljive bolezni, kakar mumps (grča), ošpice ali bleki (Masern) in celo — davica. Prišel sem v neko hišo, kjer so imeli trije otroci ošpice. Jeden otrok je baje umrl vsled te bolezni, jeden pa vsled davice. Kakor govorijo, dohaja v šolo pri poldnevem poduku jedva po 10—15 otrok, a zadnjo soboto prišla je bila celo samo jedna učenka. Čuditi se je, da ne zaprejo šole. Menda pa smatrajo tako ves Žusem za najboljši zavajni — „Isolierhaus“.

(Hrastnik.) Kakor se nam poroča, pripeljejo se v petek dne 17. t. m. naš premilostljivi knezoškof dr. Mihael Napotnik, na poset k preblagorodnemu gospodu vitezu Gosslethu v Hrastnik, o katerej priliki obiščejo tudi bližnji Dol, oziroma ondotežnega župnika preč. gospoda A. Fischer.

(Rajhenburg.) Dne 11. julija t. l. ob polu 2. uri popodan, je ubila strela 27letnega Franc Brinovarja iz vasi Rožno pri Rajhenburgu v vozu na potu, ko se je peljal na travnik po krmo. Bil je on in voli hipoma mrtev. Oče in mati zadetega še tembolj žalujeta, ker je bil to edini sin, in je prišel 29. minulega meseca od vojaških vaj. Huda rana je pa tudi za ubogega kmeta, ko mu je ubilo vole, ker je imel zanje 230 gld., zdaj mu pa niso nič vrgli. Mati zadetega je šla kakih 20 korakov za vozom in ostala nepoškodovana. Po tresku ni drugega zapazila, kakor, da je jeden vol le še malo ganil z eno nogo.

(Na Slatini) izpale so občinske volitve za Slovence sijajno. Tretji in drugi razred volila sta, kakor jeden mož. S tem je zagotovljena večina v odboru nam in domači bomo gospodarili. — Slava in čast vrlim volilcem. — Obširni dopis prihodnjič.

(Za Trstenjakovo slavnost) v Kraljovcih, katera se vrši začetkom septembra t. l. določile so se nastopne pesmi za vsopred, ter se č. gč. pevke in gg. pevci, kateri se je mislilo udeležiti prosijo, naj se jih vadijo, ter k slavnosti sekirice seboj prinesejo. I. Mešani zbori: 1. dr. G. Ipavic: „Pod lipo“, 2. dr. G. Ipavic: „Slovenska dežela“, 3. H. Volarič: „Slovan na dan“. II. Moški zbori: 1. dr. G. Ipavic: „Zvezda“, 2. dr. Jenko: „Namoru“, 3. Kocijančič: „Venec narodnih pesmi“.

(Iz ormoškega okraja.) Nedavno prinesla je vaša cenjena „Domovina“ dopis od Sv. Bolfenka na Kogi, v kojem dopisu slikal se je nek „S“, to je oni mali nemčurček, kateri mi je zaklical ono neljubo preteklost v spomin, katere roditelja bila sta imenovani „S“ in pa njegova polovica, kar mi je ravno tudi potisnilo danes pero v desno roko, da se ta „gad“ malo pregleda in popiše, ker prepotrebno je, da se ga oni, kateri ga še ne poznajo, skrbno ogibljejo in varujejo. Oni gosp. dopisnik iz Koga je tega človeka kaj rahlo potipal, omenil je le stvari, tika joče se obč. pisarije a zamolčal je vse drugo, stokrat grše delovanje njegovo, kakor npr. to, da ko so ga bili iz bližnjega trga „pokadili“ v hribe, vzeli si je on in njega polovica prvo nalogo, kolikor mogoče narediti prepira med prej mirne in složne sosedje, ker to videlo se je obema najpripravnije, spraviti več oseb v nesrečo in pogubno pravdo. Vsaj se še spominjamo dobro, da je ravno ta čudni učenjak „S“ spravil dve pošteni obojeli skoraj na beraško palico in v nenadomestljivo nesrečo, da je povzročil večletne pravde in smrtno sovraštvo med mnogimi prebivalci.

(Novo sv. mašo) bode daroval pri Sv. Andražu v Slov. gor. dne 26. julija č. g. o. Tomaž Kanžel iz reda sv. Frančiška.

(Četrto poročilo bolnišnice usmiljenih bratov v Gradci) izkazuje, da se je zdravilo v preteklem letu 2154 bolnikov, brez razlike vere, narodnosti in stanu. Med tem jih je bilo iz Štajerske 1387, Kranjske 54 in Koroške 116 bolnikov. Izmed vseh bolnikov je popolno ozdravelo 1328, zboljšalo zdravje 487, neozdravljenih je bilo 62, umrlo jih je 166, v oskrbi pa ostalo še 120 bolnikov. — Razširjenje bolnišnice, katero smo napovedali že v lanskem poročilu, se je tekom leta 1895. dogotovilo in se bo novo prizidani del lahko v kratkem otvoril. Prizidava ustreza vsem sedanjim časovnim potrebam. Zavod je s tem razširjen za 70 postelj, in upamo, da se tako za dolgo odstrani vse sitnosti radi pomanjkanja prostora in vse higijenične nedostatnosti, katere so povzročale pomanjkljive gradbene razmere. Naše upanje v božjo previdnost ter v pomoč blagohotnih dobrotnikov ni bilo zastoj. Posebno nam je podjetje jako olajšal zelo obilen dar štajerske hranilnice, in volilo Njene Prezvzišenosti preblagor. gospe baronice Julije pl. Benedek. Razširjenje bolnišnice nam pa dela nove skrbi, skrbi namreč, kako vzdrževati pomnoženo število bolnikov. Vendar zaupljivo gledamo v bodočnost, zaupajoč v Boga, v

čegar imenu sprejemamo uboge trpine, zaupajoč tudi na darove milih in blagih dobrotnikov, kateri nas tudi zanaprej gotovo zapustili ne bodo. Naš zavod vnovič radodarnosti naših pospeševalcev priporočujoč, se zahvaljujemo iz dna srca za vse preteklega leta sprejete dobrote. Bog povrni tisočero!

Druge slovenske novice.

(Kranjski deželni zbor) se je bil dne 6. julija sešel, in se je dne 11. julija že zaključil. Imel je samo tri seje. Odklonil je neki predlog poslanca Pfeiferja, ki meri na to, da bi se skoro na vseh ljudskih šolah vpeljal poldnevni pouk. Dovolilo se je, da se razdeli sedanja škofjeloška občina v dve občini. Pri mestni občini je bilo mnogo vasij, nekatere celo po dve ali tri ure oddaljene. Ker imajo meščani in kmetje različne koristi, ni bilo jedinstva. Da celo bati se je bilo, da kedaj zmagajo pri volitvah kmetje in volijo kakega kmeta za župana. Z razdelitvijo občine bode ustrezno kmetom in meščanom. — Deželni dvorec se je sklenil zidati še le drugo leto, ker še ni izdelan noben primeren načrt. Poslopje ne sme stati več kakor 370.000 gld. — Glede Žitnikovega predloga, naj se osnuje deželna zavarovalnica, se je sklenilo, da se vpraša c. kr. zavarovalni urad na Dunaji za mnenje in naprosi statistični urad na Dunaji, da pošlje statistične podatke o točah in živinskih boleznih na Kranjskem. Zbor je sklenil tudi kolesarski zakon. Za kolesarje bodo glede izogibanja in prehitavanja veljala ista določila, kakor za vozove. — Mestni občini ljubljanski dovolilo se je najeti posojilo 400.000 gld. za grajenje topničarske vojašnice.

(Odprava prisilne legalizacije.) Cesar je potrdil zakon, katerega je sklenil kranjski deželni zbor kranjski o odpravi prisilne legalizacije za zneske do 100 gld.

(Poskušeni samomor.) Dne 9. t. m. se je v šentpeterski vojašnici v Ljubljani v glavo ustrelil desetnik Fr. Strenucelj in se je jako nevarno poškodoval.

(Zaprlji so) v Ljubljani optika žida Filipa Goldsteina zaradi nenravnega hudoodelstva.

(Zlato poroko) sta pred kratkim v Mengšu obhajala Janez in Marija Vrhovnik. Poročena sta že 55 let.

(Strela) je dne 11. julija udarila v Vevčah v tovarniški dimnik, katerega so ravno popravljali. Jeden delavec je padel 27 metrov visoko na tla in se je ubil, druga dva delavca sta pa bila prevezana in se jima ni drugega zgodilo, kakor da ju je strela malo omamila.

(Toča.) V Dobrničah na Dolenjskem je dne 11. t. m. pobila toča in posebno veliko škodo naredila na grozdu v gori Šmavru. Mej nevihto je grozno grmelo in treskalo. Ravno ta dan je pobila toča tudi vinograde v Ložicah okrog Šentvida in Gradišča na Vipavskem.

(Ubila je strela) v Kopoljah na Dolenjskem dne 11. t. m. Jožefa Hrena na njivi. Na vsem životu je bil obžgan. Obleka je bila zgorela na njem. Na Osolniku je pa ta dan ubila strela neko žensko.

(Okrajna posojilnica v Krškem) je imela letos 57.295 gold. dohodkov in 55.457 gold. izdatkov.

(V Novem mestu) praznuje dne 15. in 16. avgusta t. l. gasilno društvo svojo dvajsetletnico. Ob tej priliki zboruje tudi tu „Zaveza kranjskih gasilnih društev“.

(Dvestoletnico) je slavil huzarski polk grof Palfy št. 8. v Celovcu. Ta polk spada torej med najstarejše avstrijske polke.

(Samomora v Celovcu.) Dne 20. junija se je v Celovcu obesila petinštiridesetletna vdova R. Mayer. — Dne 2. julija se je pa umorila gospa Walnöffler. Zmešalo se jej je bilo v glavi.

(Bauernbund pod Klostrom.) Dne 28. junija je imel nemški „Bauerbund“ pod Klostrom na Koroškem svoj občni zbor. Zbralo se je prav malo kmetov temveč pa odvetnikov, učiteljev, uradnikov in liberalnih nemških poslancev. Shod ni bil nič podoben, da je bil kmetški shod, kajti ni bil nič podoben, da je bil kmetški shod, kajti videl si le gospodske suknje. Poslanec Ghon je govoril proti klerikalcem in premleval znane fraze. Dr. Abuja, kateri je bil nekdanji dober Slovenec, sedaj je pa hud nemškutar in nemški li-

beralec je pa zabavljal najbolj proti škofovemu predlogu, s katerim bi se omejilo razkosavanje posestev. Trdil je, kakor to delajo židovski listi, da bi potem bila posestva manj vredna. Videlo se je, da odvetnik dr. Abuja še tako daleč ni dospel v narodnem gospodarstvu, da bi vedel, da ima posestvo pred vsem živeti kmeta, ne pa biti predmet barantije. Dr. Abuja se drži popolnoma židovskih nazorov, da je najprvo „gšeft“. Dobro je pobijal liberalne govornike V. Podgorc. Rekel je, da pridemo do smotra, moramo poslušati vsakogar. „Klerikalci“ so pripravljene iskati zrna bodisi tudi pri liberalcih, prostozidarjih, židih in socijalnih demokratih, ker nikakor ne trdijo, da imajo jedino prava gospodarska načela. Potem je govornik temeljito pojasnil, da ni kriva ameriška konkurenca, da zemlja malo nese. Konkurenca obstoji le ondu, kjer se kake stvari preveč prideluje, a žito se pa vse porabi. Pravi vzrok je početje židov na borzi, kjer se petdesetkrat več žita proda, kakor se ga v resnici pridelava. Potem je govornik pojasnjeval postavodajo o kmetijskih domovih v drugih državah in pokazal, da stvar bolje pozna, kakor vsa zbrana nemška gospoda. Končno je govornik omenjal, da neki sloveči narodni gospodarnik omenjal, da neki sloveči narodni gospodar pravi, da je ondu boljše gmetno stanje, kjer je boljši odgoja ljudstva. Na Koroškem je vzgoja ljudstva pri Nemcih boljša kot pri Slovencih, ker se Nemci vzgajajo v šoli v materinščini, Slovenci se pa v šoli učé zaničevati svoj materni jezik in prednike svoje. Gospodu Podgorcu so nekaj ugovarjali zbrani nemški liberalci, a se je videlo, da ga duševno ne dosegajo.

(Učitelji in občinski tajniki.) Na Goriškem je šolsko oblastvo prepovedalo učiteljem, da ne smejo biti občinski tajniki. To je za slabo plačane učitelje hud udarec.

(Dva trgovca z italijanskim vinom) zaprli so dne 8. t. v Trstu na brzozjavni poziv ljubljanske policije. Ta dva trgovca Vito Costa in Francesco Congemo sta baje več ljudij opeharila.

Druge avstrijske novice.

(Kompromis mej Mlado- in Staročehi) se je sklenil na Moravskem. Sklenilo se je pa, da se ima začeti proti vladi odločna opozicija. Moravski Čehi so nevoljni na vlado, ker ne porabi svojega vpliva na veleposestvo, da bi Čehi dobili večino v deželnem zboru. To bi vlada lahko storila. Večino v veleposestvu odločuje srednja stranka, to je vladni kimovci. Da ima po veliki večini slovanska dežela nemško večino v deželnem zboru, tega je največ kriva vlada.

(Katoliški shod) je bil minoli teden v Levovu. Sklenil je več resolucij v socijalnem oziru, kakor ob organizaciji katoliških delavskih društev, zboljšanje stanja malih kmetov in obrtnikov, o ustanovitvi delavskih hiš in zavetišč za osirotele otroke. Izrekel se je shod tudi za versko šolo in osnovo rusinskega strogo katoliškega lista in za osnovo poljskega katoliškega lista ter za posvečenje nedelj in praznikov. Na shodu je vladala lepa sloga mej Poljaki. Udeležilo se ga je posebno dosti duhovnikov obeh obredov in tudi nekaj državnih in deželnih poslancev.

(Zagrebska trgovinska zbornica in Madjari.) Vlada je bila tako rekoč zaskazala, da mora dovoliti 600 gld. za revnejše obrtnike, da se bodo mogli vdeležiti madjarske razstave. Na ta način bi se bilo zopet nekoliko pomnožilo število obiskovalcev. Zagrebska zbornica se pa ni dala zapovedovati in je zavrgla dotični predlog njenega predsednika z 19 proti 12 glasom. Seveda denar za obiskovalce razstave bode najbrž sedaj dala vlada, a za Madjare je že to udarec, da taka korporacija protestuje proti obisku razstave.

(Pomadjarjenje hrvatske deželne brambe.) Z vsemi silami dela se na to, da se hrvatska deželna bramba pomadjarji. Ko je bil lani minister Fejevary v Zagrebu, je priporočal častnikom učenje madjarščine. To priporočanje ni bilo zastoj, častniki so se hitro poprijeli madjarščine in se je že dobro naučili. Sedaj pa že nikdo ne postane častnik, ako madjarščine ne zna. Deželnoobrambno ministerstvo samo v madjarščini dopisuje hrvatski deželni brambi. Mlajši častniki

pa tudi mej sabo navadno madjarski občujejo. Tako se polagoma vzlic nagodbi razširja madjarizacija po Hrvatskem.

Ogled po širnem svetu.

(Obsojena ovaduha.) V Sofiji so te dni obsodili v štiriletno ječo bivšega podnačelnika v ministerstvu notranjih stvari Penčesa in bivšega slivenskega predsednika Turčeva, ker sta bila po napadu na finančnega ministra Belčeva, po krivici ovadila dr. Jačeva in polkovnika Kiseva, zaradi zarote proti knezu in Stambulu. Obsojenca morata plačati Jačevu 4000 in Kisevu 6000 levov, ker sta Jačev in Kisev bila jedno leto v zaporu.

(Francija in Nemčija.) Odnosaji mej Francijo in Nemčijo so toliko povoljni, da je nemška vlada sklenila, da se Nemčija oficijelno udeleži francoske razstave 1900. leta. Pred nekaterimi leti bi ne bilo niti misliti na to, da se Nemci udeležijo kake razstave v Parizu.

(Protimadjarski shod v Parizu.) Dne 12. julija t. l. je bil v Parizu shod ondu živčih Čehov, Hrvatov, Srbov in Rumunov. Shodu je predsedoval bivši minister vnanjih stvari Flourens. Vdeležilo se je shoda mnogo francoskih državnikov in politikov vseh strank. Shod je sklenil resolucijo, v kateri se protestuje zoper zatiranje Slovanov in Rumunov na Ogerskem. Shod je v toliko pomenljiv, da svet bolje spozna Madjare, ki so do sedaj pred svetom veljali za velike svobodoljubneže.

(Predsednik francoske republike Faure) bil je pretekle dni po nekem umobolnem François-u nastreljen. Predsednik je vendar srečno odšel smrti.

(Ožje volitve v Belgiji) so za katoliško stranko ugodno izpale. Katoliki bodo v zbornici imeli 111 poslancev, socialisti 29, liberalci 14. Katoliška stranka ima torej kacic 70 glasov večine.

(Velikansko demonstracijo proti novemu užitninskemu davku) priredili so v Alkantiju na Španskem. Naposled so demonstrantje zažgali občinsko hišo, ki je do tal zgorela. Orožniki so hoteli izgreznike razgnati, a so se ustavili. Začel se je hud boj, pri katerem je bilo več ljudi ranjenih.

(Madagaskar) utegne postati za Francijo drugi Tonking. V Parizu so že mislili, da so za zmajrak ukrotili Madagase, kar jim pride poročilo, da se na Madagaskaru pripravlja velika ustaja. Ustaši so pod vodstvom nekega domačega kneza iz orožnice v Tananarivu pobrali mnogo orožja in streljiva. Francoski častniki zasledili so tajno družbo, ki je skrivaj nabirala vojake. Francozi so več domačinov zaprli, in proglasili obsedno stanje. Če bode pa to kaj pomagalo, je jako dvomljivo.

(Ustaja na Kreti.) Kazalo je že, da se ustaja na Kreti kmalu konča, kar so začeli razsajati Turki. Požigajo vasi celo v taci krajih, kjer so vojske in pobijanje ljudi. V Heraklionu so našli tri kristjane ubite, ker je ljudi tako razkačilo, da so dve mohamedanski vasi požgali.

(V Armeniji) so grozne razmere. Kurdi divjajo okrog. V Diabicher je prišlo nad 6000 Kurdov, ki so zaprli kristjane in vse pobili, kar se jim ni umaknilo. Turška oblastva pa vse to mirno gledajo, ker se boje Kurdov. Kurdi pa vedno predrzneji postajajo, ko so izvedeli, da ima vanje sultan posebno zaupanje in je iz Kurdov sestavil telesno stražo.

Dopisi.

Iz Savske doline. Da biva v naši lepi dolini vrli slovenski narod, o tem priča naše delovanje. Na Vidmu imamo že dobro izurjen tamburaški zbor, ki že ob posebnih prilikah nastopa. Imeli smo priliko ta zbor čuti dne 1. julija t. l. Naš občespoštovani gosp. dekan Henrik Verk obhajal je dne 2. t. m. svojo petdesetletnico. V spomin te slavnosti priredili so mu zvesti župljani na predvečer podoknico. Ker pa je bilo slabo vreme, povabili so jih dekan v sobo. Tu se je zabavalo, pelo in tamburalo; naposled pa stopi belo oblečena deklica in v imenu vseh zbranih gospodu dekanu čestita. Vsi ganjeni

od lepih besedi, zaklicali so gospodu dekanu veseli: „Živijo“. Iz srca so mu vsi čestitali, in tudi mi jim tu želimo: „Bog ohrani nam dobrega duhovnega pastirja še mnogo let!“

Menda so po vsem Slovenskem na predvečer sv. Cirila in Metoda kresove žgali, tudi mi nismo na to pozabili. Najprvo se je čulo pokanje možnarjev; zvečer so goreli kresi v Rajhenburgu (nad posestvom g. Unschulda), na Sremitču (pri vili g. dr. Šmirnavla), in zvonovi so potrkavali, da je bilo veselje. V Krškem se je slovanski praznik obhajal z lepo peto mašo, pri kateri so učenci pod vodstvom g. dr. Romiha peli staroslovensko mašo. — Predstave na korist družbe Ciril-Methodove se bodo pa najbrže kasneje priredile; istotako občni zbori moške in ženske podružnice. — Te dni so se na Krškem polji pričele vojaške strelne vaje, ki bodo mesec dni in več trajale; 26.—30. avgusta bode pa pet polkov v naših krajih nastanjenih, ker bodo imeli skupne vaje na našem prostornem polju med Savo in Krko. — Vreme smo imeli tudi pri nas do zdaj večinoma neugodno, tako, da ljudje sena kar niso mogli v lepem spraviti. Toplih dni do 5. t. m. ni bilo; 2. julija je celo v naši dolini toploter kazal le od 10°—14° C. — Po visoko narasli Savi plovijo pridno Savinčani, a imajo večkrat nesrečo; nedavno se jim je 5 plovov razrušilo. — Trta je še le zdaj dobro ocvela in lepo kaže, stara in nova; sadja ho dokaj, posebno sliv. Žita so dobra, bilke visoke, klasje dokaj polno, žetev se baš vrši. Tudi drugi prideki lepo kažejo. — Kupčija z govejo živino se je ustavila; promet s prašiči je pa radi kuge čisto ustavljen; vsled tega kmet toži, da nima kje denarja dobiti, ko nobenega repa v denar spraviti ne more. Zato je v zadregi, kako davke, dolgove, obresti in drugo plačati.

Iz Vidma ob Savi. Videm je slovenska vas. Poleg par nemškutarčkov bivamo le ti sami Slovenci. Dokaj bolje bi bilo seveda, ako bi tudi ta peščica stopila na našo stran; kar bi se lahko zgodilo, ker je tudi ta naše krvi.

Snidemo se večkrat v gostilni. Govorimo slovenski, pa tudi nemški; slednje pa ne zaradi videmskih nemčurjev, temveč iz ozira na upokojenega načelnika postaje g. Dorna, ker ne razume slovenski. Gosp. Dorn je jako inteligenčen mož; nikdar še nisem čul žal besede proti Slovincem iz njegovih ust. Pač pa večkrat kritikuje nemškutarske razgrajalce, ki toli tožijo, da se jim na lastne(?) zemlji godé krivice.

V nedeljo dne 28. rožnika, se je priklatil v našo družbo neki Poterz iz Brežic. „Mein Hund versteht nix slovenisch“, dejal je polglasno, ko je neki gospod njegovega psa izganjal izpod mize, „ich muss schon selbst eingreifen“. Zaradi g. Dorna smo zapeli tudi nemško pesem „Still ruht der See“. Poterz je pel imeniten „šusterbas“ zraven. Slovenskemu petju pa ni hotel posvetiti svojega krasnega glasu; to bi bilo za tacega „Nemca!“ presramotno! Pač pa je med slovenskim petjem kar se je dalo glasno in surovo govoril, da je dal svoji jezi duška. Jecal je nekaj o francosčini, angleščini — to je tudi g. Dorn čul in rekel: „Jetzt singt ihr aber zu Fleiss slovenisch!“ Vsa čast gospej, ki je ponosna na svojo materinščino začela peti: „Slovenec sem!“ Ko zasliši Poterz besedo Slovenec, skoči razjarjen raz svojega stola in odide iz sobe z novim „špitolsferbolarjem“ iz Brežic; ta prej dolgo ni vedel, za kaj se prav za prav gré. Po petji prideta nazaj in se vsedeta k drugi mizi, da bi kaj večerjela. Pesem „Pa pri nas je korajža“ jima je sladila večerjo. Opomin njegovega načelnika g. davkarja je nekoliko pomagal. Ker je bil v naši družbi še neki ne čisto okrevan gospod, morali so večji del vsi prekmalu domov. Sicer bi se bila Poterzu slaba godila. Pozneje se je izjavil, da je vse to napravil vsled videmskega učitelja, ki se je baje nekoč v davkariji grdo vedel.

Morda je olikanega gospoda slovenska govorica g. učitelja sè slovenskimi uradniki takó srbela?

Za goste à la Poterz se Videmčani lepo zahvaljujemo!

Na tem mestu pa bodi prirčna hvala g. Monetti-jevi in g. Dornu, ker sta našim tamburašem prostovoljno gmotno pomagala pri naku-

povanji tamburic! Vem, da se tamburaši strinjajo s to mojo izjavo. G. Dornu je slovenska pesem ravno tako mila, kakor nemška. S kako slastjo sluša on zvok tamburic!

Bog daj, da bi imeli kmalu priliko čuti koncert na Vidmu. Vsi ga že željno pričakujemo! Videmčan.

Od Negove. Dan 21. junija l. 1896. ostane za negovsko župnijo znamenit in nepozabljiv!

Prenovitev in blagoslovljenje turnskega križa — jabelka — strelovoda in nadcerkvenega križa. Z izvrstno pridgo blagovolili so poveljati to izredno svečanost ali slovesnost prečastiti gospod dekan in duhovni svetovalec ter župnik pri Sv. Lenartu v Slov. goricah, v osebi Jožefa Jurčič. Vsebina govora bila je premišljevanje trojnega doma: a) domači dom, b) farni cerkveni dom, c) nebeški, večno veseli dom. V razlagi tega izvrstnega predmeta blagovolili so poljudno, izvrstni govornik na srca farmanov dolžnosti, katere imajo do teh treh domov, polagati. Potem je bila popoldanska služba Božja: litanije z dvema blagoslovoma (č. g. K. Vitmajer). Med pridgo počastili so nas priljubljeni sosedni župnik kapelski: preč. g. Davorin Meško, kateri so prav došli k asistenciji blagoslavljanja. Bog in Marija naj njihov trud in vročine polni pot vekomaj poplačata.

Po cerkvenem obredu vršilo se je blagoslovljenje zunaj na cerkvenem prostoru tik zakrestije. (Žalibog javna procesija je zavoljo epidemične bolezni (Ris!) morala izostati).

Sledilo je potem nevarno nameščenje jabolka, križa, strelovoda itd. na visok zvonik (43 metrov s pripravo 48 metrov) v zraku nebu pod oblakom. Grobna tišina je zavladala! In hvala Bogu in Mariji, eto jabelka, križa in strelovodnega kmeta na njih zračnih prostorih.

Ganljivo bilo je gledati, kako med tem domači župnik prineso korpec (cenico) z bokalom dobrega vina in z nekaterimi čašicami, ter pošljejo to na najskrajni vrh zvonika. Odkod začne potem mojster tega izvrstno dodelanega posla v osebi: g. Janez Lančiča, neoženjenega in izglednega mladenčarja. pri Sv. Petru bl. Radgone v Zbigovcih, navadne primerne napitnice: 1. na svetega očeta papeža Leona XIII., 2. na premisljivega knezoškofa lavantinskega p. n. dr. Mih. Napotnika, 3. na svitelega cesarja Fr. Jož. I. kot nadpatrona negovske župnije, na njih namestnike v Gradci in v Ljutomeru, 4. na preč. gosp. dekana J. Jurčiča, 5. na domačega župnika Alojzija Šijanec; kateri so ravno to leto 1896. svojo petdesetletnico svojega skrbipolnega življenja obhajali. Odtod napis na jabelku: A. Š. 50 S. 1896 z Alojzij Šijanec, 50letni spomin njih starosti, jubileja, 6. na cerkvene ključarje: gg. Fr. Kukovec in Fr. Petek, 7. na učiteljstvo gg. nadučitelj Jakob Karl Budna, Milan Vreča, Janez Prelog in Perger, 8. na farane in slednjič začela se je ljudska zabava zunaj cerkve. Nastopili so domači župnik klop (oznanilnico) na cerkvenem krasno snažnem prostoru ter so samo kar kratko izgovorjene napitnice pač izvrstno spopolnili v skoraj eno uro trajajočem govoru. In slednjič se je velika množica radovednih ljudi razšla.

Dne 22. junija t. l. vršila se je 50letnica župnikova, 20 gostov, 19 duhovnikov, farni zastopnik, dekorirani veleblag. g. oskrbnik negovske Trautmannsdorfove grajšine Vinko Steinbauer, rodbinski zastopnik brat slavljenca Jožef. Brezbrojno častitev od vseh strani sveta s splošno željo: Še 50 let! Negovski kronist.

Od Drave. (Blagoslovljenje nove šole v Rušah.) Vrli Rušani so postavili krasno poslopje, novo štirirazredno šolo, katera se je dne 29. junija t. l. slovesno blagoslovila. Dne 28. in 29. junija so odmevali topiči po lepej Dravskej dolini v znamenje izvanredne slovesnosti. Na praznik sv. Petra in Pavla pa se olepšajo slavne Ruše v praznični opravi. Lepo okinčano novo šolsko poslopje, cerkveni zvonik in druge hiše zaljšajo ponosne cesarske, štajerske in slovenske zastave. Pred novo šolo stoji zal slavolok z napisom: „Dobra šola, boljša bodočnost“.

Ob 10. uri se prične slovesna Božja služba, katere se udeleži mnogo ljudstva, šolska mladina z učitelji in došlimi gosti. Slovesno sv. mašo so služili in potem novo šolo blagoslovili veleč. g. kanonik, dr. Križanič, z asistenco veleč. g. dr.

Medveda in stolnega vikarja veleč. g. Cestnika iz Maribora ter č. g. Jak. Košarja, župnika v. p. iz Selnice. Domač mešani pevski zbor pa je krasno prepeval pri Božji službi.

Slavnostni govornik veleč. g. dr. Križanič so v pridigi prav lepo govorili o važnosti in koristi krščansko-narodne šole in odgoje mladine, so pohvalili gosp. učitelje, ki v tem smislu mladino odgojujejo in čestitali vrlim Rušanom, da imajo sedaj poleg sloveče župniške in romarske cerkve, tudi krasno šolo.

Po Božji službi je šla procesija, na čelu požarna bramba in godba, šolska mladina z zastavo, preč. g. duhovniki in učitelji, došli gosti in zbrano ljudstvo k novemu šolskemu poslopiju. Požarna bramba napravi dvored (špalir) in prične se blagoslovljenje nove šole. Veleč. gospodje duhovniki, šolska mladina, gosp. učitelji stariši in gosti podajo se v šolsko poslopje, kjer se izvrši blagoslovljenje šolskih soban. Po dovršenem blagoslovljenju vrši se dalje slovesnost. Učenci navdušeno zapoje v šoli pesem „Domovje moje Avstrija“. Gosp. predsednik kraj. šol. sveta odda nove ključke gosp. c. kr. okrajnemu šol. nadzorniku H. Schreiner, ki poprime besedo ter v jedrnatem krasnem govoru izreče svoje veselje in pohvalo požrtvovalnim Rušanom na novi krasni šoli ter govori o koristi, potrebi in važnosti ljudske šole in odgoje in poda lepe nauke zastran šole starišem, učencem in učiteljem, naj vsi v prospeh šole vzajemno in vestno izpolnjujejo svoje dolžnosti ter izročijo ključke šolskemu vodji, nadučitelju g. Jožefu Lasbaherju. Ta povzame besedo, se zahvali občanom na trudu in požrtvovalnosti o stavbi šol. poslopja, opominja stariše naj svoje otroke skrbno pošiljajo v šolo, učenci naj pridno hodijo v šolo ter se marljivo učijo in zagotovi, da bojo učitelji z veseljem, vestno izpolnivali svoje dolžnosti; zahvali se veleč. gosp. duhovnikom, ki so blagoslovili šolo, bl. g. c. kr. okr. šol. nadzorniku in došlim gostom za svečanostno udeležitev ter končujoč svoj vrli govor pozivlje navzočnega najvišjega zavetnika šole presvitlemu cesarju Francu Jožefu trikratni „slava — živijo“ zaklicati in trikratni živijo zadoni po prostornih šol. sobanah. Učenci in navzočni zapoje cesarsko pesem.

Na to nastopi učenka in navdušeno deklamuje „Domovje moje Avstrija“. Dalje sledi odlični govor učenca, ki se v imenu šolske mladine prisrčno zahvali dobrotnikom in starišem za novo šolo, preč. gospodom duhovnikom za blagoslovljenje in došlim gostom za udeležbo in povišanje današnje šolske slavnosti, ter obeta, da hočejo učenci pridno hoditi v šolo in se marljivo učiti. K sklepu zapoje učenci pesem: „Kdor ima srce, zna za dom solze.“

Po dovršenem slavnostnem vspredu, je bil odhod k skupnemu obedu za 82 oseb, pri katerem so se vrstile razne napitnice. Učenci so imeli posebno veselico, pogostili so se z jedjo in pijačo. K slavnosti so bili došli g. dr. Turner iz Dunaja, g. dr. Bezjak, profesor, g. dr. K. Glaser, profesor, c. kr. učitelj v p. g. Iv. Mokložič, in g. c. kr. učitelj H. Tribnik iz Maribora, gospodje učitelji iz Lehna, Lembaha, Sv. Lovrenca, Puščave, Selnice in Svičine. Vsi šolarji in gosti so dobili v spomin res krasne slavnosti lično sliko nove šole v Rušah.

Narodno-gospodarske novice.

Črničar ali borovničar.

Zopet je prišel čas, ko so po naših jelovih gozdih dozorele sladke borovnice, — otročja paša. Na stotine otrok gre ob nedeljah v trgatve, tam si prepevaje in vriskaje nabirajo zlahten sad v svoj vedno cvileči želodček, pa tudi raznovrstno posodico napolnijo z njimi, katero potem neso domov, varuhom.

Čeprav otroci ta sad željno obirajo, vendar ga po večjem povsod zraste toliko, da bi se s preostankom lahko napolnil marsikateri hektoliter.

Radi kupujejo trgovci borovnice za žganje, a tudi drugače, boljši se dajo te jagode porabiti. Iz teh jagod se da napraviti izvrstna pijača, ki, prav napravljena, prekosi najboljše vino, razun tega pa je zdrava takó, da jo vsak bolnik

sme po malem piti. Barve je borovničar take, kakor najlepša črnina in čist kakor ribje oko. Ko ga kupico natočiš in ga k ustom prineseš, frče ti iskre pod nos. Li ni to prijetno? Seveda, bi morebiti rekel dragi čitatelj, ko bi le že bilo! — Malo je treba potrpeti, pa bo. Le poslušaj! Vzami „Koledar družbe sv. Mohorja za leto 1895.“, poišči str. 126 in preberi ovi sestavek o črnicah, kojega je spisal č. g. Žičkar, potem idi, in stori tako. Lansko leto napravil sem polovnjak take pijače, bila je tako izvrstna, da jo gospodje od daleč, a iz dobrih vinskih krajev, niso mogli prehaliti. Raje so jo pili nego najboljše vino. V moji okolici je imel lanskega leta vsak kmet po nekaj litrov take pijače, in zakaj tudi ne, pride dražje, nego po 6 kr. liter za tistega, koji mora črnice kupovati; kedar pa jih sam nabere, pije ga ceneje.

Napravljajte toraj, dragi čitatelji, zdravo a ne predrago pijačo: borovničevce.

(Večna detelja.) Izmej vseh deteljnih vrst je baje najtrpežnejša panonska detelja, katere se tudi jako veliko nakosi. Ta detelja je doma v ogerskih karpatih. Zahteva pa globoko in dobro zemljo in se seje sama. Ker se rastline prvo leto slabo razvije, se mora to leto pleti, da jo ne zamori plevel. Na navadni zemlji se drugo leto že lahko kosi, potem se pa kosi slednje leto po dvakrat. Kositi se mora, ko začne delati glavice. Če se pozneje kosi, jo drugič manj zraste in krma je težja. Ta rastlina zraste 120 centimetrov visoko, je močno kosmata in belo cvete. Za krmo je ta detelja malo slabša, kakor navadna rudeča detelja. Posebno dobro vspeva po hribih, ker jej ne škoduje mraz.

(Naglo brušenje kosā in srpov.) Kose in srpi denejo se, predno se rabijo, v vodo, kateri je primešano malo žveplene kisline. Ko se iz vode vzame, se mora srp ali kosa obrisati. Taka kosa se potem rada nabrusi.

(Repov konjem ne reži.) Če konju rep okrajšaš ne more preganjati muh. To naredi dobrega konja upornega, da ni več za rabo.

(Če imajo krave) krvavo mleko, vzemi sveže jajce, naredi malo luknjico, da iz njega izteče beljak. Potem napolni jajce v katerem je še rumenjaki, s trpentinom, in daj ga kravi v gobec.

(Krompir) je jako dobra krma za pisanje živine, posebno če se daje živini kuhan. Ne le, da se ovce, prašiči in goveda hitro odebele, temveč imajo tudi jako okusno meso. Nekuhan krompir se pa pri ovcah ne obnese.

(Koruza za krmo.) Za krmo je posebno dobra ameriška konjska koruza. Če se ta koruza seje, se dobi po dvakrat ali tudi trikrat toliko piče, kot bi se sejala navadna detelja. Zahteva pa ta koruza gosto, rahlo in globoko prst in se jej mora dobro gnojiti, najboljše z gnojnico iz stranišč. Poseje se te kormaze kacic 80 kilo na hektar.

(Kumare) so večkrat grenke. Skušnje kažejo, da so kumare le vsled tega grenke, ker jih solnce obseva. Kdor želi, da ne bodo grenke, naj jim skrbi za zadostno senco.

(Se-li naj pusti čebelar delati satje?) Nekateri čebelarji so jeli priporočati, naj se rabi le umetno satovje, da čebelar ne bode treba delati satja. Vsled tega bodo čebele imele več časa za nabiranje medu. Skušnje so pa pokazale, da čebele zaradi tega nič več medu ne nabere. Če se pusti čebelar delati satje, je dobiček toliko večji, kolikor se dobi voska.

(Kmetom za svet.) Žito je po ceni, in ni upanja, da bi se kmalu podražilo, ker se ga vedno več prideluje v Ameriki in Avstraliji. Prišli bodo pač časi, da bodeta ta dva dela sveta sama porabila žito, katero pridelata, a to še ne bode tako hitro. Kmet mora zatorej gledati na živinorejo, mlekarstvo in sadjarstvo. Živina in meso še ne bode tako hitro po ceni in pa v dobrem stanu mogli privažati iz drugih delov sveta. Avstralsko meso, ki se je pripeljalo na Dunaj, ni bilo tako okusno, kot bi bila na Dunaju zaklana živina in dovoz se je vsled tega popolnoma opustil. Živinoreja se bode še dolgo izplačala. Kmet naj bolj gleda na travnike, da jih zboljša, in po njivah naj obilno seje krmne rastline.

(Obirajte gosenice) po zelju. V ta namen se nataknejo stare rokovice in obirajo gosenice, ter se vsaka stisne. Tako je mogoče rešiti zelje.

(Vinogradi) se drugič okopavajo samo, ako plevel tako zarašča, da je to neizogibno potrebno. V resnici je pa drugo okopavanje potrebno, da gorkota, zrak in vlažno vreme bolje prešinejo zemljo. Trte potem bolje rasto in grozdje hitreje zori. Slana huje škoduje vinogradom, ki so močno porašeni s travo.

Ljudski shod v Ribnici na Pohorju bode v nedeljo dne 19. t. m. ob 3. uri popoldne v gostilni g. Fukshoferja. 1. Govor o davčnih novih postavah; govori posl. F. Robič. 2. Govor o krivicah, ki se godijo kmetijstvu sploh, posebno po ogerski nagodbi; govori dr. L. Gregorec. 3. Govor o krivicah, ki se nam gode v šoli, sodnji in drugih uradih; govori Drag. Hribar iz Celja.

Slovenskim abiturijentom.

Abiturijenti, tovariši! Zapustili ste tesne meje gimnazijskega obzorja, stopili ste na tla prostega mišljenja in gibanja. Kmalu, kmalu pridete na vseučilišča v tujino, — a ne zabite tam svoje domovine! Najmočnejša ideja, ki prešinja dandanes vse sloje ljudstva, je narodnostna ideja; marsikateri od Vas goji jo že sedaj v svojem srcu, a mnogi zopet ne. Zato agitujte, prosimo Vas, agitujte v prid in blagor domovine, da pristopi vsak slovenski akademik slovenskemu dijaškemu društvu. — Akademsko tehnično društvo „Triglav“ v Gradcu je bilo in je zbirališče slovenskih graških vseučilišnikov in ognjišče tamošnje slovenske inteligence; pristopite tedaj tudi Vi, abiturijenti slovenski, ki pridete v Gradec, društvu „Triglav“! Statistika slovenskih vseučilišnikov graških kaže, da se ravno revnejši dijaki, ki v najkrajšem času svoje študije končajo, najbrdneje drže društva „Triglav“, ker spoznavajo svojo korist. Res jih je še, ki ne pristopijo društvu; a malo jih je in ti postanejo prej ali slej narodne izdajice. Pridite tedaj, abiturijenti slovenski, reorganizirajte društvo, ako je kaj slabega v njem, a ne glejte od strani in ne držite rok križem, saj je to delo za narod in Vaša dolžnost.

Za odbor:

Sl. Krmavnar
t. č. upravitelj

Koledar.

Sobota (18.) Friderik (Miroslav), škof. — Nedelja (19.) S. pobink. Avrelia; Vincencij Pavl, sp. — Ponedeljek (20.) Elija, prerok; Marjeta, dev. in muč. — Torek (21.) Danijel, prerok; Olga, vojvod. — Sreda (22.) Marija Magdalena, spokorn. — Četrtek (23.) Apolonarij, škof; Liborij, škof. — Petek (24.) Kristina, devica; Ursicin, škof. — Prvi krajec dne 17. ob 5. uri 10 zvečer.

Sejmi.

Dne 20. julija v Oplotnici, Vitanju, Arvežu, pri Sv. Marjeti ob Pesnici in pri Sv. Marjeti na Dravskem polju. Dne 21. julija v Bučah. Dne 22. julija v Slivnici pri Celju, v Ivniku pri Sv. Magdaleni in Mariboru (tudi za konje), v Vildonu in pri Sv. Mohorju pri Rogatcu.

Loterijske številke.

Gradec 11. julija 1896: 78, 40, 53, 74, 72,
Dunaj „ 8, 18, 19, 17, 88,

Zahvala.

Krajni šolski svet za „Celjsko okolico“ izreka tem potom slavni „Celjski posojilnici“ toplo zahvalo za brezplačno prepuščenje podložnik tramov o priliki popravila tal v šolski telovadnici.

Celje, 13. julija 1896.

Dr. Jos. Vrečko
načelnik.

Zahvala.

Izreka tem potom vsem, kateri so mojega nepozabnega soproga k zadnjemu počitku spremili, darovateljem prekrasnih vencev, kakor tudi vsem, kateri so mi svoje sožalje izrazili, svojo najsrčnejšo zahvalo.

Še posebej se zahvaljujem gg. c. kr. uradnikom in slavni požarni brambi v Kranjski Gori za ranjcemu izkazano čast.

Prav posebno zahvalo izreka g. Hribarju, c. kr. poštarju v Kranjski Gori, kateri je mojega moža tudi mrtvega pod svojo streho obdržati blagovolil, gospodu Slabniku in gospej pl. Föderberg, ktera sta mi pri tej žalostni priliki tako ljubeznjivo s svetom in dejanjem pomagala in tako pripomogla, da je bil tujec tako lepo pokopan.

Divača, 11. julija 1896.

(149) 1—1

Roza Špindler.

Uabilo

k občnemu zboru „Celjskega Sokola“, kateri se vrši dne 18. julija 1896 v prostorih celjske čitalnice ob 8. uri zvečer.

Vspored:

- 1.) Dopolnilna volitev v odbor „Celjskega Sokola“.
- 2.) Posebni nasveti.

Na zdar!

Gdbor.

Otročja obleka od 1-50-7 gld.

Prva in največja spodnještajerska
zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19
priporoča svojo veliko zalogo
nepremočljivih plaščev = havelok
raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke
vsake velikosti in kroja, po le mogoče
nizki ceni.

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim
v teku treh dni iz najbolj priznanega an-
gleskega, francoskega in brnskega blaga, ka-
terega slednjega imam vedno uzorce v za-
logi po najnovejšem modnem kroju solidno
in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Stor-
jene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugo-
vora zamenim. (49) 43-1

Plašči = havelok od 7-14 gld.

Kmetijske stroje:

sadne in grozdne mline, stiskalnice s trajno
delujočim dvojnimi in pritisk vravnajočim
tlačilom, slamoreznice, ročne mline za žito
(s kameni), geple, travniške brane itd. po-
pravlja, izdeluje in iz zaloge
— po najnižjih cenah —
prodaja trdka:

Pehani, Lorber & dr.

tovarna strojev in livarna v Žalcu pri Celju.

Dalje prevzame v izvršbo vse v strojno
in livarsko stroko spadajoča dela, posebno
za žage in mline, za humelne sušilnice itd.,
prodaja razne stvari lastnega proizvoda iz
zajamčeno najboljšega železa, ka-
kor: vlitte kotle, stopnjicaste in navadne
rošče, razne plošče, možnarje, železne ograje,
uteže za ure itd. itd.

Vsi izdelki so solidno izvršeni, po-
strežba je točna in najprijaznejša, a cene
nižje kot povsod drugod. (142)

Za vsak stroj in vsako delo se jamči.

Milan Hočevvar
trgovina špecerijskega blaga
v Celji, Glavni trg št. 10
nasproti farne cerkve

Priporoča
častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svoje blago, zagotav-
ljajoč dobre in cene postrežbe.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc
trgovec v Celji

kupuje vsakovrstno sadje, kakor: črešnje, ma-
relce, breskve, hruške, jabolka, divji in pravi
kostonj itd.; deželne pridelke, n. pr.: kumna, fižol,
bučna zrna, maline, belice (Preiselbeer), ko-
noplje, malinsko stupo, suhe gobe drobno na-
rezane, želod, knoper, i. t. d. cvetje in rastline:
lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo,
tisoč rože, kamille, drobno na štiri ogle nare-
zano mlado hrastovo skorjo, i. t. d. vse lepo
spravljeno in posušeno plača po najdražjih
cenah. (135) 52-4

Anton P. Kolenc
trgovec v Celji

„Pri dobrem pastirju“!

(34) 25-21 Ozira vreden zaslužek
posebne vrste in dolgotrajnosti ponudi se v vsaki fari
razumljivim, krepostnim in spoštovanim osebam. — Pis-
mena vprašanja pod „9.132“, Gradec, poste restante.

DRAGOTIN HRIBAR
trgovina papirja, pisalnega in ri-
salnega orodja v Celji
priporoča gospodom trgovcem in prodajal-
cem svojo

Veliko zalogo vsakovrstnega papirja
za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, razno-
vrstno barvanega, svilnatga (za cvetlice), za
vezanje knjig itd., zalogo raznih nežiderskih
zvezkov, Hardtmuthovih svinčnikov in angleških
peres po originalnih cenah tovarniških;
dalje priporoča

zavitke za pisma raznih velikosti in barv,
peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke,
krede, gobice, pušice in škatle za peresnike,
torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige,
pečatni vosek itd. po najnižjih cenah

Posebno lep izbor papirja in zavitev v
mapah in elegantnih škatljah.

Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izbor albumov za fotografije in spomenice,
map za pisma in papirje, tintnikov, okvirov
za fotografije, listnic itd.

— po nizkih cenah —

Šolske in molitvene knjige še poseben popust.

Kupuje
suhe gobe za jesti, maslo in druge
domače pridelke in plača po najboljših
cenah podpisana registrovana trdka.

Ponudbe in uzorci naj se vedno po-
šiljajo pod naslovom **Ludovico Visentini**
Trst
(133) 5-5 ulica S. Nicolo št. 12.

Gostilno na Bledu (Gorenjsko)
z novo opravljenimi sobami, dobrimi jedili, izvrstnim
„dolenjem“ in „istriancem“ s Koslerjevim marenim
pivom, priporoča

Jakob Peternel,
posestnik.
(139) 3-3

Molitvene bukvice

priproste, kakor tudi v najfinih vezih,
po vsakršni ceni pri

Dragotin Hribar-ju v Celji

Posebno opozarjamo preč.
g. katehete in duhovščino na velik
izbor molitvenikov za šolarčke,
kakor tudi odrasle.

Mežnarska in orgljarska služba
(138) 3-3 se takoj odda
Prednost imajo samci.
Cerkveno predstojništvo Brezno (Fresen.)

Prodajam
domače fazane par — petelina in kokoš — čiste pasme
po 4 gld. loko Ponikva j. ž.

Adolf Eichberger,
trgovec.
(146) 3-2

Primerna birmanska darila
priporoča

Fran Čuden
v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in
zlatih žepnih ur ter velika izbor stenskih ur;
zlatih verižic, uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

Ceniki zastoj. (141) 26-3

Brzjavni naslov: Nasko, Celje.

Viktor Nasko
mizarski mojster
v Celji
Gospodske ulice
(Herrengasse) št. 24

Priporoča svojo veliko zalogo lesenih in
kovinskih mrljskih rakev ali krst. (147) 25-2

Po nizki ceni.

Zahvala.

Po noči dne 14. junija t. l. zgorela mi je sklad-
nica za blago, žito itd. Zavarovan sem bil pri banki
„Slaviji“. Takoj po nesreči prečeni je namestnik rav-
natelja banke „Slavije“, gospod Ivan Pribil v Ljubljani
vso škodo, slavna banka pa mi kulantno do vinarja iz-
plačala zavarovalnino, ter posebej še gasilnim druš-
tvoma v Mozirji in Rečici po 30 kron naklonila.

Hvaležna dolžnost mi je banko „Slavijo“ priporo-
čati najtopleje, ker iz lastne skušnje vem, da je vsega
spoštovanja vredna; zahvaliti pa je tudi gospoda na-
mestnika Pribila za pravično preceitev.

Bodi nam geslo: „Svoji k svojim“!

M. Nazaret, dne 15. julija 1896.

Anton Turnšek

Prostovoljna prodaja.

Lepa, velika kmetija najbolje obdelana, h kateri
spada 75 oralov zemlje in leži med St. Jurjem ob južni
železnici in pa Ponikvo ob glavni cesti; posloplja vsa v
najboljšem stanju, je radi smrti prostovoljno za prodati.

Tudi se s hišo in gospodarskimi posloplji lahko
kupi samo polovico kmetije, komur bi se zdelo cela
kmetija preobširna. Posebno se opozarja, da v istem
zemljišču leži obilica kremenca („Kies“), ki se v bližnjih
tovarnah drago kupuje. — Več se izve pri gospodu F.
Fraunseisu v St. Jurj ob juž. železnici (131) 3-1

Neoženjenega sadjarja
išče podpisano vodstvo. Plača znaša 30 gld. a. v. na
mesec. Prosto je opravljeno stanovanje s postrežbo,
kurjavo ter svečavo (petrolej). Skoro izključljiv posel
sadjarja je to, da učenec pri praktičnih delih v sad-
jarstvu sploh, potem pa še v ameriških matičnjakih ter
v trtnici kakor predelavec navaja. Kdor ni v stanu s
šolskim spričevalom dokazati, da je sadjarstvu ter no-
vodobnega vinarstva popolnoma zmožen v teoriji in
praksi; naj za to službo ne prosi. Prednost imajo nek-
danji učenci tukajšnje šole, osobito vojašine prosti.
Prošnje sprejema podpisano vodstvo do 15. avgusta,
nastop službe 1. septembra t. l. (150) 2-1

Vodstvo dežel. kranjske vinarske, sadjarske in poljedelske šole
na Grmu pri Rudolfovem, dne 9. julija 1896.

Enonadstropna hiša
z gospodarskim poslopljem in 12 oralov zemljišča, odda-
ljena le 15 minut od Celja, prodaja se takoj. — Več se
izve pri upravnistvu tega lista. (153) 3-1

Žaga in mlin
z močjo 50 konjskih sil, ki je vedno dosti vode, le četrt
ure oddaljeno od postaje savinjske železnice s poleg
spadajočim zemljiščem, prodati je takoj radi premembe
podjetja. — Prodaja se tudi enonadstropna gospodarska
hiša, obstoječa z 8 sob, hlevi, ledenico in lepim vrtom.
V hiši je gostilna in je oddaljena le 5 minut od kolo-
dvora. Več pove upravnistvo tega lista. (154) 3-1

Cementne izdelke,
kakor: cementne plošče vsake barve in
velikosti za tlak cerkev, hodnikov pod-
stev i. t. d. stopnice, cementne cevi v
devetih velikostih od 12 cm do 60 cm v premeru.
cementne krovne plošče z dvojnim zarezanom
(Doppelfalzriegel), nagrobnike, ter vse drugo,
kar se je dozdaj le iz kamena izdelovalo, izdeluje
trpežnejše, lepše in cenejše iz cementa

Josip Mursa
sprejema naročila, ter razpošilja izdelke na
Krapju pri Ljutomeru in Središča na j. ž.
Prezema tlakanje cerkev in kanalizovanje
s svojimi cementnimi cevmi.

V teku 4 let, položil sem svoj cementni tlak
v osem cerkev, v mnogo novo zidanih šol, v vile
in letoršča in tudi v kopalnico v Radincih, v
grajščini viteškega reda pri Veliki Nedelji in
drugod; s svojimi cementnimi cevmi zalagam
skoro izključno vse okrajne zastope in občine na
Spodnjem in Srednjem Štajerskem.

S spoštovanjem se priporočujem

(151) —1 **Josip Mursa.**